

Đại Náo Học Đường-S.I.N.E

Contents

Đại Náo Học Đường-S.I.N.E	1
1. Chương 1. Mở Đầu	2
2. Chương 2. “chuyển Trường”	2
3. Chương 3. Ngày Thứ 2 Ở Trường	5
4. Chương 4. “quây Phá”	6
5. Chương 5. “thách Đấu”	9
6. Chương 6. “hiệp1-tốc Độ”	11
7. Chương 7. “hiệp 2-trí Tuệ”	13
8. Chương 8. Người Lạ Đã Từng Quen	14
9. Chương 9. Hiệp3-thời Trang	16
10. Chương 10. “bác Ngờ”	19
11. Chương 11. “quá Khứ-1”	20
12. Chương 12. “quá Khứ-2”	22
13. Chương 13. “hiểu Lầm-1”	24
14. Chương 14. “hiểu Lầm-2”	25
15. Chương 15. “niềm Vui Nho Nhỏ”	27
16. Chương 16. “sinh Nhật”	29
17. Chương 17. “người Tình Bí Ẩn”	30
18. Chương 18. “trùng Hợp-1”	32
19. Chương 19. “trùng Hợp-2”	34
20. Chương 20. “trở Ngại”	35
21. Chương 21. “quên”	37
22. Chương 22. Happy Ending	38

Đại Náo Học Đường-S.I.N.E

Giới thiệu

Xem truyện vui vẻ nhé !!

1. Chương 1. Mở Đầu

GIRL

*Nó: Hạ Văn Tình: Không danh không phận (nói vậy thôi)

-Chiều cao lý tưởng 1m72 cân nặng 55kg. Tuổi 17

-Học dốt vô đối (cố tình), những môn như karatedo, judo, kiếm đạo... không ai sánh bằng.

-Tính tình: mưa nắng thất thường (không tiết lộ gì thêm Plè)

*Kiều Minh Kiều: Tiểu Thư danh gái của tập đoàn đá quý Kiều Thị

-chiều cao lý tưởng 1m77 cân nặng 60 tuổi 17 Việt-Pháp

-Học dốt (cố tình luôn) giống Văn Tình (cùng một lò vì là bạn thân). Giỏi Kiến đạo

-Tính tình: mưa nắng thất thường

-Đôi mắt to màu đen giống mẹ trông hấp dẫn, đôi môi anh đào chúm chím, mũi cao, da trắng sữa, mái tóc dài màu ánh kim ngang vai lúc nào cũng được tết đuôi sam rất cuốn hút.

BOY

*Kiều Tân Phàm: Đại Thiểu gia danh giá của tập đoàn đá quý Kiều Thị

-Chiều cao lý tưởng 1m85 cân nặng 69 tuổi 18 Việt-Pháp. Là anh ruột của Kiều Minh Kiều, bắt buộc phải học chung lớp với em gái vì em gái học quá dốt. IQ 280/300.

-Tính tình: Mưa nắng thất thường. Bang chủ của Princes và tất nhiên giỏi võ

-Đôi mắt màu xanh cuốn hút giống mẹ, mũi cao, da trắng như con gái, tóc màu vàng nhạt ánh kim trông càng hấp dẫn.

-Hội trưởng của trường kim lớp trưởng của lớp 11A1

*Lai Phùng Hy: Đại Thiểu gia của tập đoàn thời trang Á-Âu

-Chiều cao lý tưởng 1m85 cân nặng 68 tuổi 18 Việt-Nhật

-Học với bạn để quản lý e gái phụ bạn IQ 280/300

-Tính tình: mưa nắng thất thường. Phó bang Princes tất nhiên giỏi võ

-Đôi mắt to màu tím, mũi cao, da trắng, tóc màu đen giống ba cuốn hút và có một nét gì đó bí ẩn.

-Hội phó hội học sinh của trường kim lớp phó học tập của lớp 11A1

Có ý kiến truyện hay hay thì góp ý cho tác giả nha, không được dẫu đâu đó, như vậy là xấu nha.. Plè Plè :)

2. Chương 2. “chuyển Trường”

-Mẹ à... con sẽ ngoan mà mẹ... không hư nữa đâu... ai ăn sơ ri mami mà...huhu_ Văn Tình van xin mẹ

-Con còn giỡn với mẹ như vậy nữa sao_Mẹ nó tức giận

-Mẹ à, con năn nỉ mẹ mà_nó nài nỉ thấy mà tội

-Mẹ đã quyết định rồi, đừng có mà chống cự, mẹ bắn bỏ con đây, ngoan đi con gái_mẹ nó xoa xoa đầu nó rồi bước vào bếp.

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, nó bước vào bếp ôm mẹ.

-Con lo ẹ lắm, không phải vì con không muốn học mà là học phí đắt lắm mẹ à, con không muốn thấy mẹ cực khổ đâu_nó khóc

-Thôi nào, nín đi con, ông ấy đã nói với ta mà, con cứ yên tâm mà học, học phí không cần đâu, con học ngoan là mẹ vui lắm rồi, mẹ không thấy cực nhọc gì cả_mẹ nó ôm nó vào lòng

-Mẹ à, con phải nói với mẹ bao nhiêu lần nữa đây, con ghét ông ta, mẹ đừng liên lạc với ông ta nữa_nó quát mẹ

-Thôi mà con, lên xem ti vi đi mẹ chuẩn bị bữa tối_mẹ nó nói xong nó liền cúi bước lên phía nhà trên.

——SÁNG NGÀY CHUYỂN TRƯỜNG——

-Cái con bé này, dậy nhanh lên, con có biết năm khai giảng nào cũng đi muộn không hả_mẹ nó đánh vào mông nó

-Mẹ này, đầu đầy nhá_nó vừa nói vừa cười bước vào nhà vệ sinh.

Nó đi bộ đến trường, tuy hoàn cảnh gia đình không mấy ổn định nhưng mẹ nó luôn lo cho nó những thứ tốt nhất như một công chúa vậy. Mẹ nó là một nhà thiết kế và là một người mẫu nổi tiếng nhưng kinh tế cũng bệch bênh lắm. Mẹ nó năm nay đã 38t nhưng nhìn vẻ bề ngoài sang trọng, ăn nói nhã nhặn, cư xử lịch thiệp không ai nói đã ngoài 30.

Tin...Tin...Tin...

-Mẹ chở đi nhé con gái_mẹ nó nói từ trong xe ô tô

-Không cần đâu mẹ, con không muốn người ta soi mói tại sao lại đi với mẹ đâu.. hỳhỳ_nó vừa nói vừa gãi đầu

-Ừm, vậy gặp lại con ở nhà..bye con yêu_nói xong mẹ nó đã biến mất cùng cái xe

——Trường S.I.N.E——

Nếu như giống những học sinh được nhận học bổng vào đây thì khi thấy ngôi trường này sẽ kêu lên “Wow” hoặc “Ôi” hoặc gì gì đó. Vì ngôi trường này rất đồ sộ, hoành tráng. Nhưng với nó sao... những từ như Wow, Ôi, Big,... chẳng có trong từ điển của nó đâu nhé. Thây vào nó là một nụ cười tẻ nhạt lạnh lùng. Ở nhà nó hoàn toàn khác hẳn, ngoan-nghe lời mẹ-hoạt bát-nhanh nhẹn-hiểu kỳ-nhí nhanh như trẻ con. Còn như bây giờ lạnh lùng-tàn ác-quậy phá-có bao nhiêu cái lười, cái dốt đều ập vào người nó.

Nhìn những học sinh ở trường này mà nó thấy ngán ngấm, đi học đưa đón, không có sự tự do mà bao nhiêu người cảm thấy như vậy là sang trọng, tức cười. Nhìn xung quanh, ai cũng có ba mẹ đưa đến trường, được sự áp ôm che chở của gia đình, nhưng nó không thấy tủi thân vì không có ba mà ngược lại nó tự hào vì có một người mẹ dành cho nó tất cả tình yêu thương của bồ xen lẫn của mẹ cho nó.

-Này, cô có tránh đường không đây_Giọng một nam sinh cất lên

-Không thì sao, tôi thấy trường đâu có nhỏ đâu, không lẽ chẳng có đường để cậu đi hả_nó nghe mặt lên hỏi

-Tôi chưa từng thấy cô ở trong trường, nhận học bổng sao_cậu ta liếc nhìn cách ăn mặc của nó rồi nói

-Không sai một tẹo_nó nói

-Vậy thì cô không biết tôi là ai cũng phải thôi, vanh tai lên mà nghe đây tôi là con trai của hiệu trưởng trường này, là King của..._chàng trai chưa kịp nói xong thì đã xơi nguyên cái tát của nó.

Đám nữ sinh quanh đó nhìn nó với ánh mắt căm thù, khinh bỉ, còn đám nam sinh thì thầm tội cho nó vì đã đụng phải một tên ác quỷ.

-Đừng có đem thân phận cao quý ra mà hù tôi thưa cậu em. Phải là chị không

được kêu bằng cô, nghe rõ không, Kid_nó vừa nói vừa xoa đầu cậu ta

-Ôi, chị Văn Tình (cậu ta lấy tay đo chiều cao) em cứ tưởng học sinh cấp 2 đi lạc qua bên này_nói xong cậu ta bịt miệng cười khúc khích (Văn Tình: cái đo chiều cao là tác giả nói quá nhá tui cao đến 1m72 cơ mà, ừ thêm đóng nữa giờ, nghĩ luôn, cho sản phẩm bị đình trệ, lúc đó thì ai khổ biết liền/// T/g: Cho em xin)

-Thôi chị đi xem lớp đã nhé, để em đưa chị đến chỗ ba em nhé, không thì chị bị lạc mất...hehe_Lai Phùng Hy là em họ của Văn Tình

Đi đến đâu gái cũng chạy theo Phùng Hy và hướng ánh mắt hình viên đạn về nó.

-Ba, xem ai đến đây_Phùng Hy mở cửa phòng HT

-Cháu đến rồi sao, ta chờ cháu này giờ, cháu học chung lớp với thằng Hy đó, nó sẽ dẫn cho về lớp luôn_Ông HT ôn tồn nói

-Sao học chung lớp được ạ, Kid dù gì cũng lớn tuổi hơn cháu mà dượng_nó nói

-À, chuyện đấy nó sẽ nói trực tiếp với cháu, thôi hai đứa về lớp đi, chuẩn bị khai giảng rồi_Ht nói xong chúng nó đi về lớp

Không khí lớp học trở nên căng thẳng hơn khi nó cùng Hy bước vào lớp, bao nhiêu con mắt đổ dồn về nó.

-Em giới thiệu về mình đi_GVCN lên tiếng

-Xin chào, mình tên là Hạ Văn Tình, mình nhận được học bổng, xin hết_nó nói xong, bổng đâu ra một bàn tay kéo nó xuống chỗ ngồi

-Lâu rồi không gặp cưng, nhớ quá_Kiều Minh Kiều chứ không ai khác

-Ừm, tao cũng nhớ mày lắm luôn á, bấy bì_nó cười nói với Kiều

-Ai đây_Kiều Tân Phàm hỏi Kiều

-Bạn của em, hai nhiều chuyện_Kiều vừa nói vừa lườm Tân Phàm

-Có ý kiến gì thì cứ nói, đừng có nhìn tôi như mới gặp người lần đầu được không_nó thản nhiên nói

-Chắc cô là người gieo rắc cho em tôi những ý chí kiên cường vượt qua khó khăn trong những trò quậy phá đánh nhau phải không_Hắn tuôn ra một tràng

-Nói phải có ngắt, có nghĩ, cái cơ bản nhất của tiếng việt mà còn không biết thế mà lại đi làm anh sao, đúng là cười rụng răng người ta mà_nó nói châm chọc hắn

-Lời lẽ chua ngoa thật, giờ tôi đã biết em tôi được đào tạo từ đâu rồi_hắn vẫn cứ tiếp tục đôi co với nó

-Biết rồi thì lượn đi cho nước nó trong giùm cái đi ba_nó nói khiến hắn tức điên

Phùng Hy và Minh Kiều ngồi cười khúc khích càng làm hắn bực bội thêm

-Lần sau rút kinh nghiệm đừng gây sự với Văn Tình hai nhá, đau bụng chết mất..haha_Minh Kiều và Hy được một phen cười khoái chí

-“Đề nghị tất cả học sinh các khối chúng ta tập trung ra sân để tham dự buổi lễ khai giảng ngày hôm nay”_đài phát thanh của trường thông báo

Cuộc cãi vã đến đây đã kết thúc, thân ái chào tạm biệt, hẹn gặp lại tập sau.

Tuần này và tuần sau T/g bận thi học kì 1, chap chắc có lẽ sẽ ra chậm đó các bạn

Quá phũ cho đội bán mủ mà (haizzz).

3. Chương 3. Ngày Thứ 2 Ở Trường

-Dậy đi học thôi con gái_mẹ nó lay lay người nó

-Dạ, năm phút nữa thôi mẹ nhá_nó kéo chăn lên ngủ tiếp

-Không được dậy nhanh lên, trễ bây giờ_mẹ nó đánh nó một cái

Nó bật dậy, xoa xoa chỗ bị đánh khẽ nhăn mặt.

—Trường học—

-Công nhận đẹp thiệt mày ha_nam sinh 1

-Tao sẽ cưa đổ con nhỏ đó, quyết tâm_nam sinh 2

-Làm sao mày có thể xứng với cô ấy chứ, phải là tao đây nè_nam sinh 3

Những nam sinh này đang bàn tán về nó. Đôi mắt xanh dương tĩnh lặng, xa xăm, lạc lõng, mái tóc dài đến tận thắt lưng được cắt ngang thả bồng bênh, màu tóc được thiên nhiên ban tặng màu nâu hạt dẻ óng ánh trong nắng. Làn da trắng hồng, đáng đi cử chỉ đều đặn, tao nhã là do mẹ nó dạy cho từ lúc nhỏ.

-A_nó đùng phải một người nào đó

-Cho tôi xin lỗi, em không sao chứ_người lạ mặt nói

-Tôi không sao, nhớ phải nhìn thẳng phía trước nhá, đừng để mặt lên trời nhá_nó bực tức nói

-Em học lớp 11A1 sao, tên Hạ Văn Tình_người lạ mặt nói

-Phải, đừng có mà tự ý đọc bản tên của người ta như thế. Có bao nhiêu duyên nó ra hết rồi không để dành sau này cưa gái à, chào đồng chí, tôi đi_nó nói xong đi thẳng một mạch vào lớp.

-Mới gặp lần đầu mà gây ấn tượng khá mạnh là không được rồi cô bé_người lạ mặt lên tiếng

Nó bước vào lớp thì đã nhận được biết bao nhiêu cái nhìn thân ái từ các bạn nữ. Chắc cũng gần được một kho đạn

-Nè, sao có vẻ mày bực tức quá vậy_Minh Kiều hỏi nó

-Gặp kẻ vô duyên mà còn khùng nữa_nó nói

-Gặp cô là hấn ta xui cả ngày rồi_Tân Phàm lên tiếng chăm chọc

-Không đến lượt anh đâu, anh không nói chẳng ai bảo anh càm cả_nó đốp lại

-Cô...cô_hấn không đốp lại được nữa

-Chị là số một_Phùng Hy nói

-Ồ cái thằng phản bạn_hấn lên tiếng

-Phản bạn là sở trường của Phùng Hy mà, haha_nó lên tiếng

Giờ ra chơi ở căn có một sự kiện rất hoành tráng, một cô gái, đùng độ một cô gái.

-Mày không có mắt sao_người con gái đánh đá lên tiếng

-Tao không giống mày, mày là người có lỗi mà, mắt mày để trên khuôn mặt chỉ là trang trí cho đủ bộ phận thôi hả, thật là_nó cười nhạt

-Mày..mày... con khôn này_người con gái đánh đá đưa tay lên định tát nó

-Ý..xí hựt.. Plè..Plè_nó cười ha hả, cả Minh Kiều cũng cười

Reng...Reng...Reng...

-Văn Tình à mẹ nghe_mẹ nó gọi đến

-Mẹ à Văn Tình nghe__nó nghe máy

-Tình Troll mẹ à__mẹ nó hỏi

-Mẹ troll Tình à__nó trả lời

-Học ngoan vào con nhé, khi nào con học xong, hôm nay mẹ sẽ đón con nhé__mẹ nó nói

-Dạ..dạ..11h15' nha mẹ.. trễ một giây thì Tình bo bo xì mẹ luôn á__nó ghẹo mẹ nó

-Rồi rồi công chúa của mẹ__mẹ nó nói nhỏ nhẹ rồi khẽ cười

Trong một góc bàn, có một người con trai luôn quan sát từng hành động lời nói của nó rồi khẽ mỉm cười thật tươi đắc ý.

-Chị à, em có một thỉnh cầu nho nhỏ xiu__Phùng Hy lên tiếng

-Nói đi, chị nghe đây nè__nó cười tươi nói

-Chị cho em xin số điện thoại đi, có gì liên lạc cho dễ nhá, gì Lai Tuyết nhờ em kèm cặp việc học hành cho chị đó__Hy cười gian

-Được..được rồi..0164 XXX XXX__nó nói

-Bye...bye chị về ăn với mami đây__nó vừa bước đi vừa vẫy tay

End chap

*Người lạ mặt: Hứa Phương Khánh 18t học sinh ưu tú nhưng có sở trường là quậy phá. Bang chủ A.E nổi tiếng. Có tình cảm với nó lần đầu gặp nhau.

Là hoàng tử No1 của trường => đẹp trai hơn hẳn :)

*Nhỏ đánh đá: Lâm Lan Linh 18t học tương đối giỏi, đánh đá, chảnh chọe, luôn tìm đủ mọi cách hại nó. Nhìn chung cũng xinh.

Hoa khôi của trường nhiều năm liền.

4. Chương 4. “quậy Phá”

-Ô hô, trời mưa to à xem__mẹ nó chọc ghẹo

-Sao thế ạ, hôm qua dự báo thời tiết sẽ nắng đẹp mà mẹ__mặt nó đờ ra

-À, chắc dự báo sai đấy con ạ, có khi động đất, sóng thần cũng nên vì đây là lần đầu tiên thấy con dậy sớm đó__mẹ nó nói

Rầm

-Ui, còn gì là cái mộng của con nữa, mẹ cứ nói vậy không hà.. híc làm con bức xúc quá đây..huhu__nó vừa đứng dậy vừa xoa cái mộng và đỡ cái ghế lên

-Ăn sáng rồi hai mẹ con mình đến trường__mẹ nó cười tươi nói

-Dạ? tại sao hai mẹ con đến trường ạ__nó hỏi mẹ vì có một xiu thắc mắc

-Thường thôi, con sẽ biết mà__nói xong mẹ nó cũng ăn

—————Trường—————

-Con đi học đây, tạm biệt mami__mẹ nó chưa kịp trả lời thì bóng dáng nó đã mất hút, khiến mẹ nó có một chút buồn.

Khi còn nhỏ, nó đã luôn như vậy, nó không muốn ai nhìn vào nó cũng phán một câu con bé này thật có phúc mẹ là một ngôi sao nổi tiếng, ba là một nhà tỉ phú. Rồi một đêm mưa bão, mẹ nó dẫn nó đi vào một ngôi nhà nhỏ khác, nói với nó ba đã đi xa rồi, không còn ở đây với chúng ta nữa, ba con rất yêu thương con, vì vậy con phải ngoan phải nghe lời mẹ nhé, từ giờ chỉ có hai mẹ con ta mà thôi. Lớn dần, nó quen với việc đó, không còn khóc mỗi lần nhớ ba nữa thay vào đó nó sẽ tìm việc gì đó giúp mẹ.

Vào đến lớp, nó bước ngay vào chỗ. Ở ngoài có một đàn chị bước đến cửa lớp

-Ai là Hạ Vân Tình bước ra cho chị mày dạy lại, đồ vô giáo dục_Linh Lan lên tiếng

Chưa kịp thấy gì thì Linh Lan đã nhanh chóng nhận được hai cái tát của nó, hoảng hồn, điên người, Linh Lan chẳng kịp phản ứng vì nó hành động quá nhanh khiến bao người xung quanh từ khinh thường chuyển thành ánh mắt ngưỡng mộ.

-Tao cảm mày xúc phạm tao như thế_nó hét lên

-Mày...được lắm, tao sẽ trả lại những cái tát hôm này_Linh Lan nói

Một lát sau, cả đám học sinh lớp 12A1 tiến đến chỗ nó (T/g: nó đứng chờ ở ngoài hành lang. con này liều/// Vân Tình: Chém chết giờ, nhỏ mà láo hã con kia/// T/g: con kia là nó nói tác giả đấy)

-Anh, nó tát em, nó gây sự với em_Linh Lan nói

Nó và Phương Khánh nhìn nhau. “Tên này nhìn cái mặt quen quen ta” nó nghĩ. “cái vế mặt như vậy không lẽ quên mình sao, vô lý quá” Khánh cũng nghĩ. “Cái tên chết tiệt này là ai mà xấu dữ vậy trời, con trai gì mà trắng như bột ấy, còn trắng hơn cả mình, tóc thì mượt mà như con gái, mũi cao cũng giống con gái nốt, mắt miệng nhỏ nhỏ giống con gái luôn, hần mà qua Thái Lan về có khi còn đẹp hơn cả mình ấy chứ” nó nghĩ (T/g: Suyt...nói nhỏ cho nghe thôi nhá... bả so sánh Khánh qua Thái Lan về đẹp hơn bả chắc bả nghĩ bả đẹp lắm..haha/// Vân Tình: E hèm... nói nhỏ quá ta, nói nhỏ mà đủ nghe luôn á t/g...grrr)

-A, đúng rồi, phải hỏi mới được_nó nghĩ xong liền nói, Phương Khánh thì tùm tùm cười khi thấy nó hành động như vậy

-Anh là...là...thế giới khác hã_nó ảo ứng hỏi

-Em nói vậy là sao_Phương Khánh ngẩn ngơ

-Thì là...anh muốn em nói toẹt ra luôn hã_nó hỏi

-Ừm, chứ em đi lòng vòng anh mệt_Phương Khánh cười

-Anh là bong bóng hã_nó trở mặt ra hỏi một câu rất thiệt tình

Hahaha... tất cả học sinh xung quanh phá lên cười khi nghe nó hỏi một câu hết sức phi thương như vậy, Phương Khánh cũng cười

-Tôi không có kể chuyện cười, cười gì mà tích cực thế không biết, định làm mưa nhân tạo à_nó bực tức, vừa nói vừa lấy khăn lau lau mặt

-Không, anh là supper man đó_Phương Khánh trả lời

-Ồ ồ, vậy sao anh trắng gì mà sáng thế, tóc đẹp nè, mũi cũng đẹp nè, môi cũng đẹp nè_nó nói

-Là Prince No1 của trường mà, mày không biết gì sao con nhỏ quên mùa_Linh Lan lên tiếng.

Nó vẫy tay Phương Khánh, ý kêu anh chàng cúi người xuống rồi nó ghé sát tai

-Anh mới mua thú cưng hã, nó có cần em không_nói xong nó cười thích thú

-Haha.. chắc là vậy rồi_Phương Khánh cười

-Anh và nó nói chuyện gì thế_Linh Lan hỏi

Reng.....Reng.....Tiếng chuông vào lớp, thế là Phương Khánh đã kéo dài thời gian để Lan không có cơ hội gây chuyện với nó

-Các em lấy tập ra nào, hôm nay ta học bà đầu tiên, nó hơi khó, các em chú ý lắng nghe nhé__Thầy dạy Toán lên tiếng

Cả lớp đang say sưa nghe giảng, bỗng có một giọng hát cất lên làm bao người xuýt xoa quay đi quay lại tìm kiếm âm thanh đó

-Trời ơi là trời, trời ơi, trời đất ơi__là nó chứ không ai

-Em làm gì vậy__thầy toán bực bội hỏi nó

-Em chỉ đang không biết làm gì thôi thầy ơi__nó thản nhiên nói

-Đây là giờ học mà cô không biết làm gì sao__hắn nói

-Đúng đấy, em đừng làm thầy bực, thầy phạt em đấy__thầy toán lên tiếng

-Thầy đừng bực ạ, không tốt cho da đầu đâu, em nghĩ không tốt cho thầy vì tóc thầy sắp hói hết gòì__nó thản nhiên nói

-Em quỳ gối lên bàn, đưa hai tay lên hết một tiết cho tôi__thầy toán nói

-Cô chết chắc__hắn cười gian

-Chết cái gì, chỉ là quỳ gối đưa hai tay lên trời như tập thể dục thôi mà có gì lạ lùng hãi hùng đâu.. hứ__nó nghênh mặt nói với hắn

-Dạ thưa thầy, ai nói chuyện cũng đều bị phạt giống em ạ__nó bước xuống, không quỳ nữa

-Ừ, em quỳ lên ngay cho tôi__thầy toán quát

-Thế thầy quỳ thì em quỳ__nó cãi lại

-Em thật là hỗn láo__thầy toán nói

-Cô không được giáo dục à__hắn nói

Lập tức nó đã bay đến, nắm cổ áo hắn, định đấm cho hắn một cái nhưng Minh Kiều và Phùng Hy ngăn lại.

-Thầy cũng nói chuyện thì tại sao lại không quỳ, thì tại sao nói em hỗn__nó thả áo hắn ra quay mặt lên nói

-Tôi nói là quyền của tôi__thầy toán lên tiếng

-Thế thì em nói là quyền của em__nó vẫn cứ trả treo

-Còn cậu, tưởng mình là ai mà giám nói tôi không được giáo dục, cứ tưởng gia đình giàu có, có đủ ba mẹ anh chị em thì muốn nói gì thì nói muốn làm gì thì làm à__coi như tôi nể tình Minh Kiều vậy.

-Còn em, mách mẹ chị là em sẽ lãnh đủ__nó hăm dọa Hy xong thì bước về bàn và khò khò hết tiết.

Tiết tiếp theo

-Chào các em__một giáo viên mới, dạy về môn thiết kế thời trang, lĩnh vực sân khấu điện ảnh. Đây là môn học bắt buộc của những lớp học đầu

-Cô sẽ là giáo viên chủ nhiệm mới của lớp ta và dạy về lĩnh vực sân khấu điện ảnh, cô là Lai Tuyết__mẹ nó lên tiếng, nó hốt hoảng ngồi dậy

-Wow, là cô Lai Tuyết kia, ngoài đời cô đẹp thật đấy, cô sẽ là giáo viên chủ nhiệm lớp em luôn sao, thật thích quá đi__cả lớp nó lên tiếng

Trong giờ học này nó rất chăm chú nghe giảng, ngồi im thín thút không nói một lời nào khiến ọi người rất ngạc nhiên trừ Phùng Hy. Thì ra bắt ngờ của mẹ nó là đây sao!! Nó thật là kém may mắn. kaka

-Hạ Văn Tình__mẹ nó gọi tên

-Em cho cô biết nếu là một diễn viên hoặc người mẫu nổi tiếng em nên nói chuyện tiếp xúc với các FC của mình như thế nào__mẹ nó hỏi

-Dạ. Khiêm tốn, hòa nhã, cư xử chuẩn mực không được lỗ bịch vô ý thức và không khinh thường các fans. Phải đặt hết tình cảm của mình vào những người hâm mộ, luôn theo dõi các hoạt động mà FC làm ình, trả lời những câu hỏi mà các fans đưa ra phải hợp lý khiến ọi người đồng cảm và yêu quý mình. Chứ không phải yêu quý theo vẻ bề ngoài, em nghĩ vậy_nó trả lời một hơi, các bạn học cùng lớp hơi hoang mang và chắc chắn có cả hấn và Minh Kiều.

-Được rồi, tốt lắm cảm ơn em_nói xong mẹ nó mỉm cười bước gần đến chỗ của nó nói nhỏ đủ 2 mẹ con nghe

-Tốt lắm không quên những gì mẹ dạy nhĩ

-Nè, cô bị ma trách quỷ hờn hay sao mà học hành ngoan thế_hấn hỏi

-Tôi là cháu ngoan Bác Hồ mà, anh hỏi lạ phết. Tôi rất chi là ngoan, quay lên nghe giảng tiếp đi_nó nói nhỏ vì sợ mẹ phát hiện

End chap!!

5. Chương 5. “thách Đấu”

Sáng dậy đi học, trời rét buốt, vừa bước ra khỏi cửa bao nhiêu cái giá lạnh lao vào người nó, khẽ run người, rút tay vào túi áo khoát, nó bước đi như con rô bốt.

-Đi học sớm thế này_Minh Kiều bước vào lớp hỏi

-Ồ, hôm này mẹ tao đi công tác rồi, ở nhà chán nên đi học sớm, chẳng biết hôm nay ai sẽ dạy thay mẹ tao nhĩ_nó xoa tay hỏi

-Hã, là sao _Minh Kiều chưa hiểu lắm

-À, nhầm. không có gì đâu, mẹ tao dạy ở trường chồi non á nhầm nữa mầm non nên tao nói vậy ấy mà_nó nghĩ một lý do bao biện

-À_Minh Kiều gật đầu

-Haiz, trời rét thế này chắc tao tắm theo tháng, rửa mặt theo năm và đánh răng theo hội Đảng quá_nó cười nói

-Haha, tao sẽ ủng hộ mày đến cùng_Minh Kiều hùa theo nó

Nó và Minh Kiều quyết định xuống căn tin ăn sáng, đúng lúc hấn bước vào nói

-Người đâu mà lùn thế_hấn chọc ghẹo nó

-Lùn nhưng “ùn ùn” người theo_nó đáp lại

-Đã vậy còn gầy nữa chứ_hấn chê bai thêm câu nữa

-Gầy nhưng đầy gợi cảm, Ôkê_nó nhìn hấn, tỉnh như ruồi mà nói

-Cô còn xấu nữa cô có biết không_hấn vẫn quyết tâm chọc nó bằng được

-Xấu nhưng không đầu gấu như ai kia_nó kiêu hãnh trả lời rồi nhìn ra phía Linh Lan đang đứng đó

-Cô xấu nên cô mới “ế chống mông” ra thế kia kia_hấn quyết tâm thật

-Ế là tôi thích thế, và ế cũng chỉ để chờ người tử tế để tôi yêu_nó là số một về võ mồm rồi cô bác ạ

-E hèm... giờ tôi mới nhìn thấy là cô quá béo rồi đấy, rút lại cái câu tôi nói cô gầy nhá_hấn cười gian một cái

-Bây giờ giữa một cục xương và một cục thịt anh chọn cục nào, đừng nói chọn cục xương về gặm đỡ buồn nhá_nó nhếch miệng cười, hần thì không đáp lại được nữa rồi, thế là cứng họng hehe

——-Căn Tin——-

-A, tiền của tớ nó đâu rồi ấy_nó sờ hết túi này đến túi kia

-Chỉ là tiền thôi mà, có cần hoảng hốt đến như vậy không? Đây bố thí cho cô đó tiền không quan trọng với tôi_Linh Lan nhếch mép cười nói

-“Tiền” chỉ là “tiền” mà thôi. “Tiền” không mua được hạnh phúc nhưng hạnh phúc không thể nuôi sống được nếu thiếu “tiền”. “Tiền” không là gì cả nhưng là nền tảng để có tất cả vậy nên đừng bao giờ nói “TIỀN KHÔNG QUAN TRỌNG VỚI TÔI” vì khi đó cô đang nói dối_nó nói khiến tất cả mọi người xung quanh giật mình

-Chị/cô đào đâu ra được câu nói hay vậy_Hy và hần đồng thanh

-Ông 9 vừa thôi, nhiều chuyện_nói xong nó khẽ mỉm cười.

Linh Lan thì bực tức không chịu nổi. lại một lần nữa kéo băng đến. “Xem ra lần này anh không giúp được rồi cô bé”. Phương Khánh nghĩ. Phương Khánh đồng ý quen với Linh Lan vì lợi ích của gia đình

-Có vẻ cô thích gây sự với tôi nhỉ, đưa số điện thoại ba mẹ cô đây tôi nói chuyện một lát_nó vừa nói vừa lấy điện thoại ra

-Hừ mày giám sao 0122..._Linh Lan chưa đọc xong thì nó đã ngăn lại

-Thôi thôi, tôi tưởng Viettel thì tôi gọi chứ ngoại mạng thì thôi_nó cất điện thoại vào lại trong túi

Cả đám xung quanh cười hô hố, một lần nữa nó được hưởng những trận mưa nho nhỏ từ đám đông.

-Cô, cô giám chơi khăm tôi như vậy à_Linh Lan nói

-Không hề nhé_nó trả lời

-Nếu có một điều ước anh sẽ ước cuộc chiến này dừng lại_Phương Khánh nói

-Còn nếu em có một điều ước em ước con nhỏ này sẽ bị chuyển trường lập tức_Linh Lan nói với giọng bực tức tột độ

-Tôi mà có điều ước thì tôi sẽ ước một cuộc sống bình thường..._nghĩ một hơi lâu nó nói tiếp

-Như bao tỷ phú khác_nói xong nó nở một nụ cười cực xinh

-Ha ha ý hay, tại hạ bái phục, bái phục_hần nói

-Các hạ quá khen rồi_nó đùa với hần

-Bây giờ tao có một trò chơi nho nhỏ, tao và mày sẽ đua xe vào chiều ngày mai 4pm, Ô kê. Nếu tao thắng mày sẽ phải chuyển trường, tao thua thì mày muốn làm gì tùy ý_Linh Lan tự tin nói

-Được thôi, nhưng có thể là một trò gì khác không đua xe thì..._nó ấp úng

-Đúng đó, tôi đề nghị chị đổi trò khác đi_Phùng Hy nói thay nó

-Không, nhất định là đua xe_Linh Lan trong đầu đang có một ý nghĩ đen tối đó là nó không biết đua xe.

-Cô muốn đua xe sao, nhưng tôi..._nó nói đến đây thì Linh Lan đã chốt trò chơi

-Cô không đua thì sẽ thua

-Được thôi_nó gật đầu.

End chap !!

6. Chương 6. “hiệp1-tốc Độ”

Sáng hôm sau đến trường nó cứ nhìn xa xăm

-Ai za, mẹ à...ý lộn cô à _mẹ nó cốc đầu nó

-Tập trung vào _mẹ nó nghiêm mặt nói

-Chị à, chị đừng lo lắng quá không sao đâu _Phùng Hy noi

-Đáng lẽ cô không nên gây sự với bà chị già ấy _Hấn nói

-Dù gì thì mày cũng cố lên nhé _Minh Kiều ôm lấy tay nó

-Ừm _nó cười thật tươi

————Ra chơi————

-Mày đừng hoảng sợ mà bỏ trốn nhé _Linh Lan nói

-Cô ấy sẽ không như vậy chị đừng có mà lên mặt _hấn nói

-Ồ hay, cậu lên mặt với tôi như thế sao _Linh lan nói

-Không được sao, chị là cái thá gì, ba chị là lính của ba tôi, chị nên nhớ rõ điều đó _Minh Kiều lạnh lùng lên tiếng

-Ồ..ơ.. 4h chiều nay mày nhớ đến đó _Linh Lan nói xong bỏ về

-Chưa gì mà chị ta có một cái nghề rồi _nó nói mà mọi người ngạc nhiên

-Nghề gì _ba đưa hỏi

-Đánh trống lảng..haha _nó nói xong cả đám rú lên cười

Nó gấp thành hai miếng giấy nhỏ, một tờ ghi start game một tờ game over.

Thấy giấy lần một: Start game

Thấy giấy lần hai: Start game

Thấy giấy lần ba: Start game

Lần bốn, năm sau, bảy: Start game

-Trời đất thiên địa ơi _nó vò đầu nói

-Gì thế Tình _mẹ nó hỏi

-Ồ dạ, con...em... _nó nói lung tung cả lên

-Con em _mẹ nó chọc

-Dạ không em, ngủ mơ ạ _nó nẩy ra một sáng kiến

-Em ngủ trong lớp _mẹ nó trợn mắt

-Dạ, em xin lỗi cô, không có lần sau đâu ạ _nó cúi người xin lỗi

-Ừm, em ngồi xuống đi _mẹ nó quay lên giảng bài tiếp.

————Chiều 3h————

-Con đi đâu mà ăn mặc thế kia _mẹ nói hỏi

-Con đi chơi với...với Minh Kiều đó mẹ _nó nẩy ra ý kiến hay

-Ừm, vậy con đi đi _mẹ nó có chút nghi ngờ

Nó mặc chiếc áo da màu đen, quần short da màu đen đôi giày boot đến tận đầu gối cũng màu đen nốt. ra dáng một tay đua xe cừ khôi

Nó ngồi ở sân trường đến tận 4h để chờ mọi người đến.

-Hồi hộp đến vậy sao_Linh Lan nói

-Có vẻ mọi người đến đông đủ rồi, đua thôi_Linh Lan nói tiếp

-Cố lên nha Tình_hắn nói

-Ừm, may mắn phải thắng_Minh Kiều tiếp lời

-Dùng cảm lên chị nhá_Phùng Hy cổ vũ

-À..ừ..cảm ơn mọi người_nó nói nhỏ

Đoàng_tiếng súng bắt đầu trò chơi vang lên. Linh Loan đã chạy đi trước. 1phút, 2 phút rồi 10 phút rồi qua nó vẫn chưa rõ ga xe lên, mọi người thấy hồi hộp cho nó.

-Hạ Vãn Tình của mẹ cố lên con_mẹ nó nói to

-Mẹ_nó ngạc nhiên

-Mẹ cho phép con đó, lần này thôi_mẹ nó cười tươi

-Dạ_vừa nói xong chiếc xe đã lao vút đi, mọi người xung quanh hốt hoảng, vận tốc của nó chạy chẳng khác gì một cơn lốc

Linh Lan tưởng nó chịu thua nên dừng xe lại, chải chuốt, làm điệu, một cơn gió tạt qua khiến Linh Lan hơi giật mình, nhìn lại thì đã thấy nó về đích rồi. cô nàng tức không chịu nổi.

-Yeah, thắng rồi thắng rồi_Minh kiều lên tiếng

-Con xin lỗi vì nói dối mẹ_nó cúi mặt xuống

-Không sao, con gái, mẹ không nên chèn ép những ham muốn tuổi trẻ chơi đùa của con_nói xong mẹ nó ôm nó vào lòng

CẢ đám trố mắt nhìn, bây giờ mọi người ai cũng ngạc nhiên. Nó đã cố tình trang điểm để không có nét nào giống mẹ. Thấy mọi người thắc mắc, mẹ đưa cho nó một cái khăn, nó hí hoáy lau chùi “Woa” cả đám học sinh nói, nó hơi xấu hổ. Nó thật sự rất giống mẹ, có điều mẹ nó đã lớn tuổi hơn thôi, thoát đầu nhìn sơ thì cứ như một khuôn in ra vậy.

Cuộc thi kết thúc nhưng Linh Loan lại đề nghị chơi thêm một trò nữa

-Tôi quyết định sẽ thi môn toán vào ngày mai_Linh Loan nói

-CÁI GÌ_Phùng Hy, Minh Kiều và hắn lên tiếng

-Chắc mày ngu toán lắm chứ nhĩ_Linh Loan phá lên cười

Thật sự thì trung bình môn toán nó có 3.6 năm lớp 10, không biết nó phải làm như thế nào đây.

-Được, quyết định vậy đi, con nhất định sẽ làm ẹ hãnh diện_nó nói

-Con gái mẹ trở lại rồi_mẹ nó nói

End chap!!

7. Chương 7. “hiệp 2-trí Tuệ”

-Này, mày đã chuẩn bị tinh thần tập trung trí tuệ chưa_Minh Kiều đập vai nó hỏi

-Chắc chắn rồi_nó cười

-Đi ăn sáng nhé_nó tiếp lời

————-Căn tin————-

-Cho anh ngồi chung nhé_Phương Khánh nói

-Ừm_Minh Kiều trả lời, nó thì vẫn cầm cúi ăn

-Nhà em ở đâu Văn Tình_Khánh hỏi nó

-Ở đâu còn lâu mới nói_nó trả lời khi vừa ăn xong

-Nói đi mà_Khánh năn nỉ

-Ở tận gốc mít đi tít vào trong_vừa nói nó vừa uống nước

-Thế em ở xóm nào_Khánh tiếp tục hỏi mặc dù không nhận được câu trả lời

-Thôn cành lá, xã cành cây, huyện gió mây, tỉnh đồi núi_nó đáp

-Thế cho anh số điện thoại được không_Khánh hỏi nữa

-1900 1 tông 1 dép, 1 tông vào mép, 1dép vào mồm_nó cười khi nói xong

-Phù..._Khánh thở dài nhưng vẫn mỉm cười

Đúng lúc hần bước đến, ngồi xuống bàn

-Cô không lo ôn bài đi à, có cần tôi chỉ cho không_hần nghênh mặt nói

-Không_nó trả lời cộc lốc

-Giờ tôi mới hiểu tại sao cô lại ế_Hần nói

-Chỉ có chó mới biết được độ khó của việc gặm xương và chỉ có người đơn phương mới hiểu được độ tang thương của việc ế, điều đó chứng tỏ anh cũng ế như tôi nhĩ_nói xong nó nhếch miệng cười rồi bỏ đi

HẦN ngồi ở lại mặt cứ nhìn theo nó và miệng không ngừng cười. “Mày bị gì vậy, không lẽ lại đi yêu một đứa con gái đánh đá suốt ngày cứ chọc tức mày thế kia” nghĩ đến đây hần đứng dậy về lớp.

Reng..Reng..._giờ nó và Linh Lan thi đấu đã đến, thể lệ cuộc thi. Giáo viên sẽ canh gay gắt, chỉ cần nhìn đi đâu hay quay tới quay lui thì có thể sẽ là người thua cuộc.

Tất cả học sinh đều chạy đến để xem, nhà giàu mà nhiều chuyện gồm. Đề toán đã được phát ra, đề này rất khó tầm cỡ thi đại học, đến nỗi Linh Loan còn phải choáng váng mặc dù cô ta đã được biết đề trước (t/g: nhà giàu mà). Nó cầm đề toán lên, xem hết các câu hỏi rồi gục xuống bàn ngủ ngon lành, làm cho Minh Kiều, Phùng Hy, Phương Khánh và hần hốt hoảng. Linh Loan thì hí hoáy làm. Còn 45phút còn lại nó mới ngẩng mặt lên, cầm cây viết nó làm bài không ngần ngại, nó làm khí thế hào hùng, nhìn như nó cứ đặt bút viết đại chẳng cần suy nghĩ gì cho phiền phức.

Làm bài xong, hai đứa phải ngồi đợi kết quả chấm thi nên không được rời khỏi chỗ ngồi. Nó bình thần như chẳng có gì to tát lắm, dường như nó đã biết kết quả của mình ra sao. Linh Lan thì nghênh mặt lên với nó vì cô ta đã xem hồ sơ học bạ năm trước của nó và nắm được nhược điểm.

-Sau đây thầy sẽ công bố kết quả

-Thật bất ngờ, Linh Loan em rất giỏi về lĩnh vực toán học, em đạt được kết quả rất cao 9,8 điểm_Thầy toán vừa nói vừa vỗ tay, mọi người cũng vỗ tay theo

-Còn Văn Tình thì làm chúng tôi thật sự rất bất ngờ, bài làm của em chúng tôi nhìn vào chỉ muốn tăng điểm lên thôi nhưng chẳng tăng lên được nữa vì em đạt điểm tối đa 10 điểm chúc mừng em_thầy toán cười

Chúng bạn và cả mẹ nó nhẹ nhõm người, thật là một bắc ngờ quá lớn

-Cô quay cóp phải không_Linh Loan quát

-Nếu tôi có thể, biết bao nhiêu thầy cô vây quanh và nhìn chăm vào tôi cơ mà, cô cứ việc hỏi thì sẽ biết thôi_nó bực bội đáp

-Tôi cao điểm hơn cô là tôi quay cóp sao, mặc dù năm lớp 10 tôi ngu thật nhưng tôi không bị ổi vô liêm sỉ đến như vậy_nó nói như đâm thọt vào tim của Loan

Cô ả bật khóc, tìm kiếm sự thương hại từ Phương Khánh và mọi người xung quanh nhưng rất tiếc là không được như ý muốn.

-Cô có phải một người con gái thông minh không_nó hỏi bằng giọng lạnh lùng

-Mày nói vậy là sao_Linh Loan ứa nước mắt nhìn nó

-Con gái thông minh là hôn chứ không yêu, liêu xiêu chứ không đổ, và vấp ngã nó đứng dậy chứ không nằm ngọ nguậy khóc lóc_nó nhìn Linh Loan bằng một ánh mắt sắt bén nói

-Cô có vẻ mạnh mẽ hơn những người con gái ở đây_hắn chọc ghẹo nó

-Anh nghĩ vậy sao, không có đứa con gái nào thật sự mạnh mẽ cả...chỉ có người con gái biết tô vẽ ỉnh một bề ngoài cứng cáp mà thôi_nó nói rồi mỉm cười

—Cổng trường—

-Wow, đẹp trai quá mày ơi, xuống mau lên_đám nữ sinh hét lên

Toàn thân nó cứng đờ khi nhìn thấy hình dáng quen thuộc đó, nó khóc, nó thật sự đã khóc trước mặt nhiều người, trước giờ nó chưa từng như vậy. Từ xa mẹ nó đã đi lại và ôm nó vào lòng. Chỉ có mẹ nó mới hiểu được những gì nó đang thể hiện

-Con xuống gặp cậu ta đi_mẹ nó nói

-Nó đến đây để tìm con_mẹ nó tiếp lời khi không thấy phản hồi từ nó

Nó không nói gì, lặng lẽ lau dòng nước mắt, bước từng bước nặng nề xuống sân trường nơi có người con trai lạ mặt đó. Hần, kiều và Hy thì vẫn chưa hiểu được chuyện gì nên chạy theo

End chap !!

8. Chương 8. Người Lạ Đã Từng Quen

-Em đồng ý gặp anh sao_người con trai lạ mặt đó hỏi

-Tôi chỉ gặp anh để ôn lại chuyện cũ và bổ sung chuyện mới thôi_nó lạnh lùng nói

-Hay quá rồi, cho anh một cơ hội nữa nhé_người con trai đó quỳ xuống

Đám nữ sinh trong trường ồ lên, liếc nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống. Hần thì cảm thấy khó chịu vô cùng tận mà chẳng hiểu lí do.

-Anh đâu còn bé mà sao vẫn tránh né sự thật như vậy, em đâu phải là một con lật đật, khi cần anh giật xong rồi anh vút như đồ chơi_nó nói trong nước mắt

-Anh xin lỗi, chỉ vì những lời ngon ngọt của cô ta thôi, cho anh một cơ hội nữa thôi em à, anh hứa sẽ không như vậy nữa_người con trai cầu xin nó tha thiết

-Một lần nữa thôi sao, anh có nhớ bao nhiêu lần rồi không_nó hỏi

-....._người con trai im lặng không trả lời

-Nhiều quá đếm không hết hả thế thì tôi nói nhé 11 lần rồi anh có biết không_nó khóc, khóc nhiều hơn

-Chỉ vì anh ngu ngốc nên tin những lời đó thôi, anh xin em_người con trai tiếp tục cầu xin

-Ngày đó, anh uống say, anh chạy qua nhà em, mắng nhiếc em, nói em lả lơi, nói em là một con đĩ hám tiền, nói em nào phẳng. Từ nhỏ em đã quen với cực khổ rồi, nên nghe những lời đó em không trách mắng anh vì em đã phải chịu đựng rất nhiều và anh còn đang say, vì hoàn cảnh khó khăn, em cảm thấy mình quá thấp kém so với gia thế của anh. Nhưng mà anh à nếu em là một đứa con gái lả lơi thì em chẳng bao giờ muốn bên anh nhiều như thế, nếu em là một con đĩ hám tiền thì lúc anh gục ngã, lúc anh bị gia đình cắt tài khoản tiền vì ăn chơi quá mức thì em đã tiền vong và kiếm thằng khác giàu có hơn anh, nếu em là một đứa con gái nào phẳng thì em không bao giờ cố gắng thay đổi mình để được yêu anh. Nhưng tiếc thay... anh lại là một thằng chẳng ra gì nên anh đâu phân biệt được...anh đang hạnh phúc hơn cả khối thằng ngoài kia_nó lạnh lùng nói

-Anh..._người con trai chưa kịp nói gì nó lại tiếp lời

-Em yêu anh rất đậm và hận cũng rất sâu, đã làm em đau thì đừng trách em khổ nạn. Hạnh phúc đã muốn bay thì đôi tay làm sao mà giữ, càng nắm chặt càng đau thôi thì để mất nhau nỗi đau cũng sẽ hết anh à, em xin anh đừng làm phiền em nữa có được không _nó nói

-Em nói em yêu anh rất đậm thế sao em lại không tranh giành anh với người con gái đó_người con trai cũng đã rơi những giọt nước mắt hiếm hoi

-*nó cười nhạt* Nếu có người thứ ba vào cuộc, thì tôi sẽ chấp nhận là người ra đi, tôi ra đi không phải vì tôi sợ thua cuộc, mà là vì tôi ghét hai chữ “TRANH GIÀNH” và nếu anh thật lòng yêu thương tôi, thì đã chẳng có kẻ thức ba vào cuộc rồi_nó nói

-Không đúng, anh yêu em_người con trai phản kháng

-Lại nữa, còn câu nào khác không, câu đó tôi nghe hoài cũng chán lắm. Đối với tôi chỉ có chiếc gương là người thấu hiểu thông cảm và tốt với tôi nhất. Bởi vì ít nhất thì nó cũng không cười khi mà tôi đang khóc giống anh ngày đó_nó nói một cách bực dọc

-Thôi đủ rồi đó, cậu đừng làm phiền cô ấy nữa_hắn chịu không nổi nên đã lên tiếng thay

-Cậu có quyền gì xen vào câu chuyện này_người con trai đó nói

-Là bạn trai hiện tại của tôi_nó nói, ngay lập tức hắn nắm tay nó thật chặt, tiếng sét ái tình đã chạy xuyên qua tim hắn ngay lúc này.

-Phải đó_hắn ngênh mặt lên nói hãnh diện

-Em nói dối phải không_người con trai đó nói

-Phải_nó trả lời dứt khoát, khiến mọi người hoảng hốt

-Tình Yêu là vĩnh cửu, Hạnh phúc là vĩnh hằng mà lãng nhăng là vĩnh biệt, nên tôi chưa chắc cậu ta sẽ là người yêu dài lâu nhưng cậu ta là người yêu hiện tại, anh thỏa mãn với câu trả lời của tôi chưa_nó nói, sau đó kéo tay hắn về lớp

Nó ngồi khóc một trận đã đời sau đó mới chịu để tâm đến hắn.

-Cảm ơn đã giúp tôi nhé_nó nói mà vẫn còn nước mắt trên khuôn mặt

-Ừ, không sao, nhưng cô đừng tưởng thật là ô kê_hắn nói “cái gì vậy Tân Phàm, mày phải nói là tôi muốn điều đó là sự thật chứ” vừa nghĩ xong hắn liền lấy tay tát mình một cái

-Cái gì vậy, hồi hận khi giúp tôi hả_nó hỏi

-Không..không phải...là...là.. à muối cắn, đcm_hắn nói

-Hả đcm_nó trở mặt lên

-Ừm đem là đập con muỗi tôi nói vậy cho nó gọn lẹ mà_hắn chọc cười nó

-Cảm ơn anh an ủi tôi nhé_nó nghiêng đầu nói như con nít

-Không có gì, bao tôi ăn uống gì đó là được rồi_hắn vẫn chọc nó

-Ôê thôi, bất cứ khi nào anh muốn

-Yeah_hai đứa đập tay nhau

End chap!!

Tác giả bận thi sẽ ra chap vào thứ6 hoặc thứ7 mọi người nhé!! (n_n)

** Trịnh Đình Phong 18t Nhà rất có thể lực cả trong và ngoài nước Người thừa kế của tập đoàn Trịnh Phong Cty thời trang nổi tiếng.

người yêu cũ của nó, là người nó yêu tha thiết, da diết. :)

Đẹp theo kiểu phong lưu, điển trai và đặc biệt đào hoa vô cùng tận.

Vẻ ngoài lạnh lùng khó đến gần, nhưng quen biết rồi sẽ khác!!

9. Chương 9. Hiệp3-thời Trang

-Vân Tình mày bước ra đây_Linh Lan nói

-Gì cưng_nó tinh nghịch nói

-Tao muốn thách đấu với mày lần nữa, nếu lần này tao lại thua tao sẽ quỳ gối xuống và xin lỗi mày, nếu mày thua thì cũng như vậy_Linh Lan kiêu hãnh nói

-Vào ngày chọn hoa khôi của trường, tao và mày sẽ chính thức thi đấu, mày hãy chờ đấy_Linh Lan lại tiếp lời

Nó chưa kịp ngồi vào chỗ ngồi thì đứa nào cũng nháo nhào lên

-Không hay rồi, ở trường này cô ta nổi tiếng ăn mặc đẹp, nhiều năm liền đạt giải hoa khôi đấy Tình à_bọn con gái sao nay tốt thế không biết

-Ồ, cảm ơn các bạn đã nhắc nhở mình nha. Mình sẽ cố gắng làm cho lớp ta hãnh diện_nó nói và cười thật tươi, tất cả mọi người cười theo.

————Căn tin————

-Giờ mày định làm sao hả Tình_Minh Kiều hỏi nó

-Nè, mày quên tao là con của ai à_nó nghênh mặt nói trông mà buồn cười

-*Minh Kiều vỗ chân* Ồ ha, quên mất_Minh Kiều hờn hờ

-Thế cô ta không biết sao nhớ_Minh Kiều tiếp tục hỏi

-Làm sao tao biết được cái con dở hơi tập bơi đó, hứ, nhớ đến cái mặt cô ta là muốn đắm ấy phát nhập viện_nó giở thói giang hồ ra (t/g: gớm *ợe...ợe*/// Vân Tình: Giề thế cô em_mắt nổi lửa/// t/g: ơ không, xin lỗi chị đại_chạy bỏ dép lại luôn)

-Cố lên_hắn đặt suất cơm của mình xuống bàn và nói

-Cô trả phần này cho tôi nhá_hắn chọc ghẹo nó

-Cái gì, suất a ăn là suất A, bắt tôi trả sao, có lộn không vậy_nó hét toán lên

-Thôi thôi, em sợ rồi, em chộc chị xúu thôi_hắn chấp tay quay về phía nó

-Coi như cậu còn có chút nhân tính đấy.hehe_nó cười đều nói

—Ngày thách đấu—

-Sau đây xin mời đại diện của lớp 12A1, em Lâm Linh Loan lên bục để thể hiện phần thi năng khiếu và trang phục của mình

Linh Loan phần năng khiếu thì nhảy những bước nhảy điệu luyện, cuốn hút người xem, không ai rời mắt khỏi Linh Loan, kết thúc phần thi Linh Loan được nhận một tràng pháo tay. Đến phần thi trang phục lại là phần hơn, cô ta mặc bộ váy ngắn xòe, đính kèm là chiếc nơ hồng trên cổ và một cái vớ miêng. Ai cũng tấm tắc khen ngợi

-Tiếp theo chương trình mời đại diện của lớp 11A1 em Hạ Văn Tình

Sân khấu tắc đèn hẳn, một dáng người nhỏ nhắn bước thật nhanh lên sân khấu, tiếng nhạc của bài Ổ ô ngày ấy của Miu Lê vang lên

Ngày xưa ấy vẫn nhớ khi còn bé luôn ham chơi

Mẹ cha đi chơi đâu tôi thường hay thích theo cùng.

Lắm lúc khóc lóc cho dù biết không cho

Bị mẹ cha hay trêu tôi là con út khóc nhè... ồ ồ

Ngày ấy qua đi thật mau bây giờ xa thấy nhớ

Chuyện ngày xưa vẫn đấy đã ko còn bé con,

Trời đã qua bao mùa đông bao mùa thu đã tàn...

Ổ ô... yéa yea

Ngày xưa ấy nói dối cha thường đánh roi mây

Mẹ thường hay bênh tôi cho dù tôi dối thế nào

Có khi đi đâu ko thềm nói với ai

Nên càng la to bao nhiêu lại càng chịu đánh bấy nhiêu... ồ ồ

Ngày ấy qua đi thật mau bây giờ xa thấy nhớ

Chuyện ngày xưa vẫn đấy đã không còn bé con,

Trời đã qua bao mùa đông bao mùa thu đã tàn

Chuyện ngày xưa hôm qua đó sẽ trở về với tôi,

Tìm kiếm hoài ngày tháng qua cùng với nhau,

Vui buồn bao nhiêu tình thân bạn bè

Trong giấc mơ có thấy chăng

Mình là 1 cô bé vẫn như ngày ấy thôi.

Giọng hát của nó cất lên ai cũng ngỡ ngàng, giọng trong và cao vút, ai cũng lắng nghe, tất cả mọi người ai cũng dõi theo từng cử chỉ của nó. Tiếp theo nó mặc bộ váy dài phủ chân, mang đôi giày cao gót thoát trông như công chúa thực sự, nó đẹp đến lạ lùng, tóc được búi lên gọn gàng như lọ lem đi dự hội, dáng đi tao nhã như một cô gái quý tộc, một tay cầm một phần váy, tay kia cầm một cái quạt che ngang cầm cuốn hút lạ kỳ. Nó bước xuống sân khấu, thờ phào một cái nhẹ nhõm nhưng chẳng thấy một cái vớ tay nào dành ỉnh. Gương mặt nó bắt đầu biến dạng thì một tràng vớ tay dành cho nó rất dữ dội.

-Trời, gì thế này, rõ ràng là Văn Tình hay hơn mà_tất cả học sinh dưới khán đài xì xầm chỉ một câu, Linh Loan thì hóng hách nhìn nó

-Lâm Linh Loan, em đoạt giải nhì. Hạ Văn Tình, chúc mừng em năm nay em sẽ là hoa khôi của trường, giữ vững danh hiệu này em nhé_vừa nói hiệu trưởng vừa trao cho nó chiếc vương miện.

-Hoan hô_đồng loạt h/s lên tiếng,, Linh Loan thoát chút buồn nhưng bỗng trở nên gian xảo khi nhìn nó

-Chúc mừng cô_Linh Loan cười đều nói

-Cảm ơn, cô không biết mẹ tôi là ai à_nó nói kèm theo nụ cười chết chóc

-Tao cần mày nói chắc, tao chẳng qua là chỉ nhường mày thôi_Linh Lan đáp

-Vậy sao, vậy thực hiện liền, ngay và lập tức luôn đi_nó nói

-Mày, được thôi_Linh Lan quỳ xuống và xin lỗi nó

Phương Khánh kéo tay Linh Lan đứng dậy và nói với nó

-Hôm nay em xinh nhĩ_Khánh cười nói

-Nó xấu mà, em xinh hơn, anh để mắt ở nhà hã_Linh Lan tức giận, làm nũng

-Làm nũng nữa sao, tởm quá đi, bao nhiêu tuổi rồi bà chị già_nó và Minh Kiều đồng thanh

-Làm thế nào thì kệ tao, rốt cuộc thì mày cũng xấu hơn tao, người gì đâu mà gầy và mảnh như tờ giấy_Linh Lan nói

-Chứ ai đời như cái thùng phi như chị, xem mỡ bụng kia_Nó nhếch mép nói

-Đồ xấu xí_Linh Lan nói hóng hách

-Nói tóm lại là TÔI KHÔNG XINH, nên cần một người ĐỦ THÔNG MINH để nhận ra TÔI ĐẶC BIỆT, phải không anh_nó nghiêng đầu nói với Khánh làm anh ta đỏ mặt

-À...ừ_Khánh ấp úng

-Nè, chúc mừng cô_hắn chen ngang vì thấy bực tức

-Cảm ơn nhá!_nó nói còn khuyến mãi cho hắn nụ cười

-Ừm..._hắn vừa nói vừa gỡ đầu

————Nhà Linh Lan————

-Anh, mai đến trường giúp em một việc nhé_nó nói với một người con trai

-Đi mà anh, anh nói yêu em thế kia mà_Linh Lan tiếp tục nói

-Cho con nhỏ đó một bài học để nó chừa thôi, anh nhé

-Ừm, anh biết rồi

-Anh đừng hăng với chị con nhỏ đó chưa_Linh Lan hỏi

-Rồi_chàng trai trả lời cụt ngắn vì không yêu Lan, chỉ quen vui

-Ừa vậy thì tốt_Linh Lan nói

-Vậy cô với thiếu gia Phương Khánh sao rồi

-Ừ thì cũng chấm dứt rồi_Linh Lan nói dối >_

-Được rồi mai tôi sẽ tới

-Cảm ơn anh, yêu anh nhất_Linh Lan hôn chàng trai nhưng anh ta tránh né

End chap !!

Đón đọc vào thứ 6 hoặc thứ 7 tuần này nhé mọi người !!

10. Chương 10. “bắc Ngờ”

Sân trường lúc này nhộn nhịp hơn bao giờ hết, lại là cái dáng người quen thuộc đối với nó, chính là Trịnh Đình Phong. Linh Lan thì đang kéo tay nó về phía đó.

-Dạy cho nó một bài học đi anh_Linh Lan nói với Phong

Sắc mặt của nó bây giờ lạnh hơn bao giờ hết, nó nhìn Phong với ánh mắt khinh bỉ, xất xược.

-Tại sao lại đánh cô ấy_Dinh Phong hỏi Lan

-Nó hỗn láo lắm anh ạ_Linh Lan khoát tay Phong

-Cô bỏ tay tôi ra, đừng động vào người tôi_Phong bực tức nói

-Sao chứ, em là bạn gái anh mà_Lan cãi bướng

-Vậy là từ này, chúng ta kết thúc rồi phải không_Phương Khánh nói

-À..ừ...đúng vậy_Linh Lan có xúu nuối tiếc

-Hoan hô.._Phương Khánh reo lên, cũng đủ để nhận ra mình hơi chút quá đáng

Nó nhìn Phong, Phong nhìn nó, hai đứa yên lặng hồi lâu Linh Lan lên tiếng

-Anh cứ đứng nhìn nó thế sao_Linh Lan nói

Chẳng có câu trả lời của ai vang lên, Linh Lan tiến lại gần nó, đặt lên mặt nó một cái bộp tai đau điếng.

Nó dường như nhận ra được điều gì đó, quay mặt sang nhìn Linh Lan với ánh nhìn chết chóc.

-Cô làm cái gì vậy_Dinh Phong nói, đưa tay định tát cô ta, nhưng câu nói của nó phát ra làm tất cả mọi người phải hoảng sợ

-Khi mà nụ cười của tôi tắt, là lúc nước mắt của chị sẽ tuôn rơi_nó vừa nói xong thì Linh Lan đã bị ăn hai cái bộp tai từ nó, choáng váng, ngã xuống đất

-Còn anh thì sao, vẫn vậy, không ngấm vào đầu anh được chữ nào à_nó nói

-Mặc dù anh và cái cô gái đã làm em xa rời anh đã quen nhau lâu, nhưng chẳng có lí do gì quen nhau dài lâu cả_Phong nói với ánh mắt buồn nhìn nó

-Ăn một món mãi cũng chán chứ nói gì đến việc chán vì yêu mãi một con đúng không anh nhỉ_nó nói với Phong

-Đúng là tình cảm dài lâu không bằng tình yêu sét đánh mà_nó tiếp lời

-Nhưng người anh yêu thật sự là em_Phong lại nói

-Cuộc sống nó qua mất chu kì, đánh mất đi những gì mình không tìm lại được, anh xa em rồi, anh biết không_nó nói và nước mắt lại tuôn

-Anh xin lỗi, nhưng anh thật sự rất yêu em, mình làm lại từ đầu được không em_Dinh Phong cũng đã khóc

-Lúc trước, em nhường, em hạ mình là vì em yêu anh, và em trân trọng tình yêu này. Chứ chẳng bao giờ em quy lụy níu giữ những thứ không phải của mình. Khi giận anh có thể không nói chuyện với em, có thể hững hờ với em. Nhưng anh quay lưng đi, anh buông tay em chúng ta kết thúc. Với em từng giây từng phút đều đáng trân trọng. Anh vì một chuyện không đáng mà vội cắt đứt thì đừng hỏi hận, không bao giờ em quay lại đâu. Cái gì đã vỡ là vỡ. Em không đủ kiên nhẫn để hàn gắn những thứ đã vỡ rồi đâu anh_nó nói với Phong

-Anh không cần biết, anh chỉ muốn ở bên em_Phong lao tới ôm nó

-Tôi phải nói thế nào thì anh mới tránh xa tôi ra đây_nó hét lên và đẩy Phong ra

-Khi cần tôi anh dùng lời mật ngọt, chán tôi rồi anh lại đi diễn kịch cảm, cứ yên tâm đi cho dù anh có phang thẳng những chua xót và cay đắng vào bản mặt của tôi thì con này vẫn sống tốt và yên bình như thế đấy. Anh đang quen với chị ta(chỉ vào mặt Lan) mà nói còn yêu tôi muốn quay lại với tôi sao? Tôi nói những lời như vậy có thất vọng không anh, xin lỗi đã yêu một thằng tồi như anh lâu đến như vậy, sai lầm lớn nhất của tôi là cứ mù quáng, và thứ tha cho những kẻ có phẩm chất mục nát và thói rửa như anh. Cảm ơn vì đã cho tôi nhận ra, rời xa anh là một kết thúc hạnh phúc của đời tôi, trước khi tôi còn nói chuyện tử tế thì anh cũng nên tể nhị một chút đi_nói xong nó quay bước bỏ đi

——-Cẩn tin——-

-Cô ăn gì mà như heo thối, không sợ mập lên trông xấu xí à_hắn chọc ghẹo

-Đánh thì phải chạy, khát thì phải uống, đói thì phải ăn, các nhà khoa học gọi đó là định luật bảo toàn tính mạng đấy_nó nói và cười

-Cô chém gió có đẳng cấp rồi đấy_hắn nói

-Thường thôi_nó xua xua tay ^^!

-Mà cô nghĩ sao về tình bạn_hắn lại hỏi

-Càng đông càng vui_nó ngẩng mặt lên nói

-Còn về tình yêu_hắn lại hỏi tiếp

-Ba đứa thôi cũng đủ giải tán rồi_nó cười nói

-Câu hay nhất trong ngày của cô đó_hắn vỗ vai nó nói

Nó khều khều chàng trai cạnh bên, xin một mảnh giấy lau miệng

-Trời ạ, con trai thời nay mẫu mã đa dạng, thủ đoạn vô biên, độ điên vô đối, nói dối như siêu nhân, lảng nhăng là bản chất. Quan trọng ở đây là đã “XẤU” lại còn “KIÊU” đã “ĐIÊU” lại còn “HAY NÓI”, đã giống “SÓI” lại còn giả “NAI”_nó nói chàng trai ngồi bên cạnh xấu mà chẳng hehe

-Cô nói tôi à_hắn giả nai

-Anh có nhột không, anh có muốn nghe một câu chuyện cười chứ, tự dừng tôi muốn kể_nó cười đều

-Cô kể thì tôi mới nghe được chứ lị_hắn nói

-Ô kê, một con muỗi và một con đom đóm đang bay bổng nhiên va trúng nhau, con muỗi nói: không thấy tao còi xe à (tiếng còi vo ve, vo ve ý các bạn). Đóm đóm tức quá liền đáp: thế mà mù hay sao mà không thấy tao si nhan_nó kể, hắn và nó ngồi ôm bụng cười mặc dù mọi người nhìn như sinh vật lạ.

End chap !!

Tks!! các bạn đón đọc nhé T/g thi xong rồi :P

11. Chương 11. “quá Khứ-1”

-A, mẹ ơi hôm nay chúng ta ăn gì ạ_nó ngoan ngoãn hỏi mẹ

-Hôm nay chúng ta có khách_mẹ nó nói nhưng nhìn nó với ánh mắt buồn

-Có gì đó không ổn sao mẹ_nó cảm thấy lạ

-À..ừ không có gì đâu con, mau thay đồ đẹp đi_mẹ nó đẩy nó về phòng

Nó về phòng chọn bộ đồ mà nó thấy ưng ý nhất, búi tóc cao lên, phòng phòng bên dưới nhìn cực kỳ dễ thương, không chê vào đâu được.

-Ông tới rồi sao, ngồi đi, Văn Tình nó xuống ngay_mẹ nó nói với khách

-Mẹ à, con..._vừa nói đến đây nó hoảng hốt khi thấy người khách

-Là ông, ông không có liêm sỉ sao_nó nói

-Con thật là_mẹ nó hét

-Thật là sao chứ, mẹ còn yêu ông ta sao không về lại bên ông ta đi, không cần quan tâm đến con làm gì, con không cần, hai người đi hết đi, đừng để tôi gặp lại bản mặt khó ưa của ông nữa, đi nhanh lên_nó tức giận quát

-Con thật là hỗn láo mà_ông khách đó nói

-Tôi hỗn láo là vì ông đã dạy tôi đó, ông đã chỉ cho tôi cách đối xử với những người không có lương tâm như vậy mà_nó nói rồi bước một mạch vào phòng

-Ông nên về đi, và đừng bao giờ khiến tôi khó xử như bây giờ và đặc biệt đừng xuất hiện trước mặt con bé, mẹ con tôi đã đủ khổ rồi ông không thấy sao_mẹ nó đẩy ông khách ra cửa

Ông khách bước đi, nét mặt thảm thương khó tả

Trong góc phòng tối om, một cô bé nhỏ nhắn đang ngồi bịt tai lại nhưng vẫn nghe những tiếng sấm chớp vì trời mưa bão. Bên ngoài phòng là tiếng người lớn cãi nhau, từ nhỏ đến lớn cô bé ấy đều được bao bọc dưới tình thương của rất nhiều người, ai cũng đều ganh tị với cô bé, mẹ là người mẫu nổi tiếng, ba là một nhà tỉ phú, đã vậy thiên nhiên còn ban tặng ột nhan sắc mặn mà dù còn rất nhỏ nhưng mang một nét đẹp yêu kiều lạ lùng. Ba và mẹ cô ấy đang cãi nhau, ba cô bé bỏ đi, mẹ cô bé dẫn cô đến một ngôi nhà xa lạ, nhỏ bé và chật hẹp với lời nói:

-Ba con đã qua đời rồi, bây giờ chỉ có mẹ con ta thôi

-Mẹ ơi ở đây nhỏ hơn so với nhà mình, không có búp bê, không có các chị hầu gái thì con chơi với ai ạ_cô bé hỏi mẹ

-Chỉ có hai mẹ con ta thôi, không có ai cả, cả ba con cũng không_mẹ cô bé nói

-Con không chịu đâu, con muốn ba, muốn ba_cô bé khóc thét

-Ba con không còn nữa, chỉ còn mẹ và con_mẹ cô bé ôm cô vào lòng

Nó ngồi trong góc phòng như năm đó, kí ức lại ùa về, ba nó chết ư, không còn nữa ư, thật là hoang đường mà. Nó khóc, khóc nhiều lắm, cứ mỗi lần nhớ về hôm trời mưa bão ấy thì không biết tại sao nước mắt nó cứ tuôn ra, không kiềm chế được

-Mẹ đưa con đi học nhé_mẹ nó nói với vào phòng

Nó mở cửa ra không nói với mẹ nó tiếng nào, ngồi vào bàn ăn, ăn xong nó đi bộ đến trường mặc ẹ nó có nói gì đi nữa

————-Trường S.I.N.E————-

-Chị à, hôm nay chị sao thế_Phùng Hy hỏi nó

-Ừm, mày làm sao vậy Tình_Minh Kiều hỏi

-Cô có nghe chúng tôi nói gì không đó_hắn bực bội

-Thế thì đừng quan tâm đến tôi_nó quát rồi bước đi

Nó ngồi đó, đón những đợt giá rét lướt mà không hề co rúm lại vì lạnh, mặt nó chẳng chút biểu cảm, đôi bàn tay nhỏ bé nhẹ xoa người.

-Nè, uống đi, còn nóng đó_hắn đưa cho nó cốc cà phê

-Cảm ơn anh_nó nói mà mặt vẫn buồn

-Cô có tâm sự phải không_hắn hỏi nó nhưng nó không trả lời

-Tôi biết, và tôi cũng từng giống như cô vậy, nhưng có một người đã nói với tôi rằng, quá khứ là quá khứ, hãy cứ để nó qua đi, bởi mỗi khi đào xới lại, không chỉ là cố tình gợi ra những vết thương loang lỗ, còn vô tình làm tổn thương đến những người yêu thương hiện tại_hắn vừa nói vừa nhìn nó

-Tôi biết điều đó chứ, tôi thường có thói quen tha thứ cho những người làm tổn thương tôi, nhưng tôi không có thói quen tin lại họ một lần nữa_nó vừa nói vừa uống một ngụm cà phê.

-Anh có biết không, niềm tin giống như một tờ giấy vậy, một khi đã nhàu nát thì không thể hoàn hảo được nữa. Cho dù anh có làm phẳng nó bằng cách nào đi chăng nữa, nhưng nó không bao giờ hoàn hảo một lần nữa đâu_nó nói tiếp

-Hộc..hộc...chị..chị Văn Tình à..ông..ông ấy đến đây tìm chị_Phùng Hy áp úng nói khi vừa tìm được nó

Nét mặt nó đanh lại, hiện rõ một con người tàn ác, khuôn mặt lạnh lùng nhìn thấy thì chẳng ai muốn đến gần. Nó bước chậm rãi về phía sân trường nơi mọi người đang tụ tập và bàn tán xôn xao về người tên là Lâm Thiên.

End chap!!

12. Chương 12. “quá Khứ-2”

Nó nhìn người đàn ông tên Lâm Thiên, không nói gì chỉ nhìn với ánh mắt hận thù căm phẫn mà chưa từng ai thấy nó trước kia, bây giờ trong mắt mọi người, nó là một con ác quỷ, nhìn ánh mắt của nó đủ nói lên nó muốn giết ông ta biết nhường nào. Một phụ nữ bước đến choàng tay ông ta, tiếp theo đó là một cô gái không hẳn là xấu nhưng đanh đá, chảnh chọe.

-Chào con_người đàn bà lên tiếng, sau đó là giọng cười mỉa mai

-Tôi thay mặt con tôi chào phụ nhân vậy_thấy nó không lên tiếng nên mẹ nó tiếp lời

-À, chào chị, chị vẫn xinh đẹp như ngày nào nhỉ, nhưng đáng tiếc.._người đàn bà đó chưa kịp nói xong nó ngắt lời

-Nhưng đáng tiếc chị vẫn không thắng nổi con hồ ly tinh như tôi_nó cười nhếch mép khi nói đến đây

-Mày..._người đàn bà định đưa tay tát nó

-Cháu chào hai bác_hắn cầm tay bà ta lại và cúi đầu chào

-Ôi anh Tân Phàm_cô gái lên tiếng

Cô ta nhanh chóng khoát tay Tân Phàm và ngênh mặt lên nhìn nó.

-Con nhìn ta như vậy sao_ông Lâm Thiên hỏi nó

-Ông không có tư cách gì để nói chuyện với tôi_nó nói

“Bốp”-ông Lâm Thiên đánh nó

-Ông lại còn đánh tôi_nó hét lên

-Ta là ba con thì tại sao không có quyền đánh con hả_ông tức giận, trong khi đó mọi người đang hốt hoảng nhìn nó

-Ông lấy đâu ra cái từ ba đó và ghán ghép cho tôi vậy, tôi không phải con ông, và ông cũng chẳng phải là người nuôi tôi khôn lớn, chẳng phải là người dạy dỗ tôi nên người_nó nói

-Con thật là không biết điều xú nào, con phải giống như em con, yếu điệu thực nữ, nói năng nhỏ nhẹ và cư xử chuẩn mực chứ_ông Lâm Thiên tức giận

-Phải tôi là một đứa con gái không biết điều, là nhờ ông ban đến cho tôi mà. Thật ra tôi biết tất cả, tôi không còn nhỏ dại hay tin những điều ông nói nữa đâu, và ông chỉ có duy nhất một đứa con gái tên Hạ Lan Hương và một người vợ tên Hoàng Yến, cho nên ông đừng nhận vợ có được không_nó nói lạnh lùng

-Con thì biết cái gì chứ_ông ta quát

-Tôi biết ông lấy mẹ tôi không phải vì tình yêu, và cái danh tiếng tỷ phú đáng lẽ không phải của ông mà do ông ngoại tôi để lại dành ẹ tôi, ông đã cướp mất. Ông cần tiền để chữa bệnh cho con gái Lan Hương của ông nên ông đã tìm đủ mọi cách để lấy lòng tin của ông tôi_một hồi lâu nó nói tiếp

-Tôi còn biết là mẹ tôi đã nói dối với tôi, rằng ông đã đi xa làm ăn để tôi không phải hận ông, gét ông. Tôi luôn tin là như vậy cho đến một ngày tôi thấy gia đình ông hạnh phúc đi vào một nhà hàng sang trọng trong khi đó tôi phải tất bật rửa chiếc xe ô tô của ông để tôi kiếm tiền phụ mẹ. Mẹ tôi vì yêu ông, khi ra đi chẳng lấy một thứ gì_nó khóc

-Ông có biết rằng tôi thèm khát vòng tay ba biết bao, tôi thèm được ba mẹ đưa đón đi học, nhìn những người được ba đưa đón đến trường ông có biết tôi uất ức biết bao, tôi cũng có ba nhưng đối với tôi ông ấy đã chết từ rất lâu rồi._nó nghẹn ngào nói không nên lời, nó không muốn khóc

-Từ nhỏ tôi đã quen với những công việc nặng nhọc để có thể vơi đi phần nào gánh nặng ẹ, tôi bị người ta chửi bới đánh đập thì làm sao có thể yếu đuối, thùy mị nết na như con gái của ông đây. Lúc tôi nhớ ông chỉ có thể lấy tấm hình của ông ra nhìn ngắm rồi ôm ngủ. Đối với tôi, mẹ không hẳn là mẹ mà còn là người ba của tôi nữa kia. Vì vậy xin ông đừng so sánh tôi với ai khác và cũng đừng làm ẹ tôi tổn thương nữa.

-Còn bà, bà có liêm sĩ hay không, tôi biết bà là vợ lớn, bà có được tình cảm của ông ta, nhưng mẹ tôi đã chấp nhận ra đi cơ mà, tại sao bà còn tìm đến đánh đập mẹ tôi dã man như vậy chứ, bà có biết lúc đó tôi nấp ở gầm bàn nhìn cảnh tượng đó tôi rất sợ mất thêm một người tôi yêu thương không? Không hẳn là lỗi của bà nhưng bây giờ bà khiến tôi có ba mà không thể kêu ba_nó khóc òa lên như một đứa con nít

-Thôi nào con gái, con nói sẽ kiên cường không khóc để làm chỗ đứng vững chắc ẹ kia mà_mẹ nó lau nước mắt và ôm nó vào lòng nói

-Mẹ ơi chúng ta về nhà nhé_nó lên tiếng

-Cậu ổn chứ, hay chúng tớ về nhà chơi với cậu nhé_Minh Kiều nói

-Ồ, phải đó chị_Phùng Hy vỗ vai nó

-Tôi đi nữa được chứ_hắn chen vào

Nó khẽ gật đầu, rồi sau đó mẹ nó cùng đưa bốn đứa về nhà !!

—Nhà Nó—

-Thôi nào, hết hộp giấy mất rồi_hắn nói khi đưa tấm khăn giấy cuối cùng cho nó

-Tôi biết nhưng sao nước mắt ở đâu có cứ chảy ra...huhu_nó khóc một trận

-Cái bà mít ướt này, bà có nín không, bà mà cứ khóc thế này thì nghĩ chơi bà nhá, bo bo xì nó đi anh hai, boxì nó ha Hy_Minh Kiều cười chọc quê nó

-Tán thành, bo bo xì, Ple khóc nhè xấu, chị Văn Tình xấu hoắc_Phùng Hy cười

-Bây giờ cô muốn ăn gì tôi đi mua cho nhé_hắn nhìn nó khóc mà thương

Nó không nói gì, ôm hắn và khóc tiếp, lát sau ngủ thiếp đi trên tay hắn như trẻ con chẳng khác. Nó ngủ nhưng mắt sưng húp lên.

Hắn, Hy và Kiều thì ra về vì trời đã tối, mẹ nó cảm ơn và đưa từng đứa về nhà.

End chap!!

13. Chương 13. “hiếu Lâm-1”

-Chào các bạn, tôi tên là Hạ Lan Hương hôm này tôi chính thức là thành viên của cái lớp này_Lan Hương hóng hách nói

-Cái lớp này là có nghĩa gì đây_cả lớp bàn tán vì câu nói thiếu văn hóa đó

-Thôi em vào chỗ ngồi đi_mẹ nó nói

Lan Hương không biết ngồi chỗ nào, đành ngồi bàn trên nó

-Ngày hôm nay chúng ta sẽ có bài kiểm tra tập trung, các em đã ôn bài thật kỹ chưa nào_mẹ nó dịu dàng hỏi

-Dạ rồi ạ_cả lớp đồng thanh

Riêng nó chẳng nói gì mà chỉ nhìn lơ đãng ngoài cửa sổ vì nó không thích cho lắm người con gái tên Lan Hương và cũng chẳng muốn có sự xuất hiện của cô ta

-Em không có gì muốn nói với chị sao_Lan Hương quay xuống cười nhạo nó

Nó quay mặt chỗ khác, lôi cái Ipad mẹ nó tặng sinh nhật năm ngoái ra chăm chú nhìn vào đó, coi như không có sự hiện diện của Lan Hương khiến cô nàng tức điên

Giờ kiểm tra cũng đến, cả lớp đem tất cả tài liệu và cặp sách ra ngoài, riêng Lan Hương cầm theo một tờ giấy trắng bên trong có tài liệu về môn chuẩn bị thi.

Cả lớp ngồi ngay ngắn và đã ổn định vị trí, cả lớp chăm chú làm bài đột nhiên cô giáo xuống kiểm tra đột xuất, Lan Hương nhanh chóng đẩy tờ tài liệu đến gần chỗ nó, trong khi đó nó đang ngủ không biết gì, cô giáo vỗ vai nó, đưa cho nó một tờ giấy biên bản. Nó cương quyết không ký

-Em không có quay cốp thư cô_nó đứng dậy

-Thế cái này là cái gì đây_cô giáo đưa tờ tài liệu lên

-Thư cô em không biết và tờ đó không phải là của em ạ, chắc có lẽ là ai đó đã hại em_nói đến đây nó liếc nhìn Hương

-Em thật là hư đốn, làm sao mà có thể như vậy được trong khi đó Lan Hương là học sinh ưu tú của trường Nam Dương, còn em thì là học sinh yếu kém nhất trường_cô giáo tức giận nói

-Phải đó, làm sao chị có thể làm như vậy với em mình được_Lan Hương nói dối không chớp mắt

Hắn đang nhìn nó, hắn rất bức bối vì nghĩ rằng nó làm mà không giám nhận, Minh Kiều thì tức giận khi thấy Lan Hương tỏ thái độ như vậy. Phùng Hy thì mún bay sang tát cho Hương mấy phát chết luôn >__

-Em lên phòng hiệu trưởng với tôi_cô giáo kéo tay nó, nó nhất quyết không đi

-A, hiệu trưởng, em này quay cốp trong giờ thi mà lại không chịu nhận ạ_vừa đúng lúc ht đi xem xét tình hình thi cử

-Có chuyện đó thật sao_HT hỏi

-Dạ đương nhiên là không thưa thầy_nó đồng dục nói

-Em ấy đã nói không cơ mà_Ht trách cô giáo

-Nhưng không phải em ấy thì là ai ạ, Lan Hương là học sinh ưu tú thưa HT_cô giáo nói vì có vẻ gét nó

-Tôi sẽ xem xét lại, em đi theo thầy_HT nói

Nó ngoan ngoãn bước đi trước sự hã hê của Lan Hương và ánh nhìn khinh thường từ hắn. Hắn làm bài xong, ngồi chờ hết thời gian, ngấm nghĩ một hồi lâu, dường như hắn hiểu ra một điều gì đó, nét mặt rất tức giận, hắn liền nói nhỏ cho Minh Kiều và Phùng Hy nghe, nét mặt của cả hai cũng khinh bỉ không kém. Không lẽ mọi người đều hiểu lầm nó sao.

Nó và thầy HT ngồi nói chuyện hồi lâu, nó bước ra nét mặt không mấy tươi vui cho lắm. Không phải vì bị la mắng, hay là đuối học. Thầy HT là dượng của nó là ba của Phùng Hy nhưng rất yêu thương nó và biết rõ nó không phải là người như vậy. Nó buồn vì sợ Minh Kiều và Phùng Hy hiểu lầm và đặc biệt là hấn. Nghĩ đến đây nó chạy thật nhanh về lớp

Cả lớp đang bàn tán và chỉ trỏ nó, Minh Kiều, Phùng Hy và hấn không thèm quan tâm đến nó, ba người họ bây giờ đã nói chuyện cười đùa với Lan Hương

-Em gái sao vậy, lại đây nói chuyện với tụi chị này, chị không quan tâm em là người như thế nào đâu_Lan Hương cười đều khi nói đến đây

Nó không đáp trả, nhìn thái độ lũ bạn thân nhìn mình khinh bỉ thì nó buồn chán vô cùng, ngay cả khi Phùng Hy là em họ mà cũng chẳng hiểu nó. Nằm dài ra bàn, nó nhớ về tuổi thơ không vui và khoảng thời gian 14 – 15 tuổi huy hoàng của nó. Nước mắt nó lại bắt chợt trào ra.

“Mình thật sự không đáng để tin sao, tại sao mình lại trở thành một con người như vậy vì những người không đáng chứ, đổi lại mình đánh mất những người quan trọng sao, mà thật ngốc mà Văn Tình”_nó nghĩ trong đầu.

Không khí lớp học ngập tràn những lời bàn tán, xì xào về nó. Nó đứng dậy trong khi vẫn còn là giờ học, xách cặp ra về trước sự ngỡ ngàng của thầy cô và chúng bạn. Lan Hương thì đang khoái chí vì đã lật đổ được một đối thủ đáng gờm.

Hấn, Phùng Hy và Minh Kiều chẳng thèm nhìn nó một lần.

End chap !!

(T/g: Coi bộ tình hình căng thẳng lắm rồi đây

-Văn Tình: Bây giờ làm sao đây tác giả

T/g: Làm sao ai biết làm sao, hỏi câu trên trời, tác giả dưới đất thì làm sao mà trả lời, người từ sao hỏa xuống à

-Văn Tình: ề thấy hỏi, thấy nói chuyện đàng hoàng làm tới hã

T/g: Lên mặt thế cơ à, z bị hiểu lầm luôn, chảnh cờ-hó hã

-Văn Tình: cho Tình xin lỗi nha nha nha nha nha *nhỏ dần*

T/g: êcô dữ bây... tìm ra cách chữa lỗi hơi lâu á, chờ nhá

-Văn Tình: Tác giả ở ĐN mà ở chỗ nào Tình xuống đón lên giải oan cho Tình chứ

T/g: ĐN ở Việt Nam ý, chứ Thái Lan thì không có ĐN đâu

-Văn Tình: @@! xiu

Phần ngoại truyện cho các bạn giải trí xiu... Hỳ Hỳ)

14. Chương 14. “hiểu Lầm-2”

Hôm nay tâm trạng nó dường như trống rỗng, bạn bè hắt hủi nó, khiến nó chán nản không muốn lê bước đến trường chút nào. Thay nhanh bộ đồng phục, búi tóc cao lên, khoác balô, nó đi một mạch đến trường không ăn sáng và cũng chẳng thèm chào hỏi mẹ nó một tiếng. Ngay tại sân trường bỗng có một người vỗ vai khiến nó giật mình, nhưng ít ra vẫn có người quan tâm chào hỏi nó.

-Lâu rồi không gặp bé_Phương Khánh khoát vai nó

-Ồ, anh Khánh, giờ em mới cảm thấy là đã lâu không gặp anh ạ_nó ngoan ngoãn

-Chà, em mà trả lời thế này chắc hôm nay mưa to đây_Khánh cười và khẽ nhăn mặt khi nhận được cái nhéo má của nó

-Anh có việc bận nên xin nghỉ một tuần ấy mà_Khánh thành thật trả lời

-Thế anh có biết chuyện gì ở trường không ạ_nó cúi gầm mặt xuống nói lí nhí

-Anh biết chứ, nhưng Tình không phải là người như vậy, anh nói có phải không_Phương Khánh nháy mắt với nó

-Cảm ơn anh ạ_tâm trạng nó có vẻ vui hơn vì ít nhất cũng có người hiểu

——Lớp học——

Mọi người lúc nào cũng nhìn chăm vào nó, thì thào gì đó, rồi lại khẽ nhìn nó khinh bỉ, còn hần Minh Kiều và Phùng Hy đến nhìn chằm chằm. Lan Hương thì đang vui sướng tột độ vì mọi người đã khinh rẽ nó và tẩy chay nó, vẻ mặt Hương lúc này rất hả hê và ê chề :(

-Chào em gái, chào Tân Phạm, Minh Kiều và Phùng Hy_Lan Hương nói

-Chào!!_hần và hai đứa kia đáp trả cuồng nhiệt @@!

Nó thì cảm thấy buồn vô đối, bao nhiêu năm về vãng vậy mà chỉ có một sự kiện thôi làm nó chán nản thế này. Nó chẳng biết làm gì ngoài nhắn tin làm phiền Phương Khánh cả, anh chàng trả lời tin nhắn ngay lập tức

-Hú hú, đang mần gì đó anh_nó nhắn cho Khánh

-Em mới rớt xuống từ đâu thế, đi học mà giờ này em hỏi anh đang mần gì hả_Khánh chọc ghẹo nó

-Ồ há, thật là một câu hỏi lố bịch mà em đặt ra mà, hehe_nó nhanh chóng trả lời

-Em không lo học mà hú hí với trai thế à cưng_Khánh trả lời

-Nói chuyện với em là niềm vinh hạnh của anh đó nhá, không phải nhắn tin với em là dễ đâu, hứ_nó cười khi đang nhắn tin này

-Vây hả, kinh vậy em, khả khả_Khánh vui vẻ trả lời

-Hỳ...thôi học đi anh, pipi anh nhé_nó trả lời

Cất cái ai biết của nó vào túi (ai biết là điện thoại có 102 của nó các bạn nhé n_n). Lại bắt đầu ngó lơ đàng ra phía ngoài, tránh né những cuộc nói chuyện xì xầm và dòm ngó của những bạn trong lớp. Riêng với Lan Hương thì có anh nhìn hả giận

——Căn Tin——

-Lại đây ngồi ăn với bọn chị này_Lan Hương kéo tay nó

-Tôi không cần_nói xong nó lấy tay Hương ra, cô nàng giận đỏ mặt

-Văn Tình phải ăn cùng tôi rồi, cảm phiền cô xê ra một bên đi, phiền phức_Phương Khánh cầm tay nó đi sang bàn bên cạnh

Lan Hương còn đứng ngẩn ngơ vì sức hút của Phương Khánh, cô nàng cứ đứng như chết vậy, hần và Minh Kiều kêu cồ nào cũng không tỉnh mộng. (T/g: Mê trai dữ quá mà///Hương: kệ người ta, tán chết giờ///T/g: Đánh bom liều chết à chị, cho chị bị gét đến hạ màn luôn bi giờ á...grrr///Hương: *im re*///T/g: *hả hê*)

-Đi theo tao_Lan Hương nói nhỏ với nó

Nó đi theo, không phải vì sợ mà xem cô ả có hành động gian xảo gì nữa đây. Lúc này chẳng ai đi theo nó, hần, Minh Kiều và Phùng Hy cả Phương Khánh nữa đang to nhỏ gì đó có trời mới biết (nhằm tác giả mới biết, troll các bạn xiu.. Plè)

“Bốp” Lan Hương tát nó một cái rất mạnh khiến một bên má nó phồng đỏ ửng lên, nó âm ỉ, bực tức tát lại Lan Hương một cái “Chát” đủ để ai đó sợ hãi. Đúng lúc ấy, Minh Kiều, Phùng Hy và Phương Khánh bước lại, nó đứng hơi khuất trong bóng cây nên chẳng ai thấy năm ngón tay của Hương trên mặt nó cả. Ắ hương giả vờ khóc lóc, quỳ xuống năn nỉ nó

-Chị xin em mà, chị không cố ý làm cho bạn bè xa lánh em đâu, lúc cô giáo bước xuống chị định giấu tài liệu cho em nhưng không kịp_Lan Hương giả nai vô đối, không biết nước mắt cá sấu đó cô ta lấy đâu ra mà nhiều vậy

-Chị nói vậy là sao chứ, chị đừng có mà bịa đặt đủ điều như thế_nó quát lên

-Này, chị cô đã bệnh vực cô như thế mà còn hung hăng, hỗn láo thế kia à_hắn nói

-Đúng đó, không ngờ tao lại có người bạn như mày đây_Minh Kiều khế lườm nó

-Chị à, em thật sự thất vọng_Hy lắc đầu

-Các người nói vậy là sao chứ, em là người hiểu chị nhất mà Hy, tại sao, lời tôi thì các người không nghe lại đi nghe một con sói đội lớp nai thế này hã, các người rút đi_nó hét lên và nước mắt ở đâu cũng bắt đầu trào ra

Nó khụy xuống thất vọng. Chỉ có Khánh là bước đến ôm nó vào lòng và an ủi, kêu những người kia ra về và ở lại cùng nó. Nó khóc đã rồi lại ngủ thiếp trên vai Khánh lúc nào không hay. Tối tỉnh dậy thì nó đã nằm ở nhà, một bên má và hai mắt nó hơi sưng lên, nó nhớ lại những lời an ủi của Khánh thì lại phẫn chấn hơn phần nào. Nằm nghĩ ngợi lung tung thì nghĩ đến những người bạn, nó lại khóc.

End Chap !!

(Nó lấy cái ai biết của mình ra gọi điện cho tác giả, tác giả nghe máy:

-Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang ngồi hát vu vơ, khuôn mặt ngây thơ giả vờ không nghe máy_T/g

-Troll nhau à, đang buồn đừng làm tâm trạng thêm thăng hoa nhá_nó trả lời đều với t/g thế đấy

-Am số rỳ sô sô nhiều nha !! nằm khóc đi, vậy tác giả mới có thời gian nghĩ ra cách giải oan cho chút cứ 5phút gọi ai mà chịu nổi, thôi nhá, bái bai không hẹn gặp lại_T/g ngắt máy liền hehe

*>_<>

Tác giả học nhiều nhầm, chắc ra chap hơi chậm nha mọi người (>_<)>

15. Chương 15. “niềm Vui Nho Nhỏ”

Sáng thức dậy, mở mắt ra, bước xuống giường, nhìn vào gương

-Trời, con gì đây_Nó hét toát lên, vừa lúc mẹ nó bước vào

-Con Văn Tình ham ngủ, thích đâm đá đấy_mẹ nó che miệng cười

-Con đâu đến nỗi vậy, híc_nó bước nhanh vào nhà tắm

——-Trường học——-

Xa xa một dán vóc quen thuộc đang dần bước đến, nhìn thấy nó đã nổi giận dè dè, nhưng cố tỏ ra bình tĩnh. Nét mặt lạnh hơn thương ngày, bước đi một cách nhanh chóng như có điều gì đó đang đuổi theo và sắp nuốt chửng nó.

-Chào em gái thân thương_Lan Hương lên tiếng đều

Nó chẳng quan tâm gì, cứ đường đi mà thẳng tiến. Cứ y như là vịt nghe sấm, ả Lan Hương tức giận điên cuồng.

-Tân Phàm à, chúng ta đi ăn sáng nhé_Lan Hương cố tình nói lớn hơn để nó nghe thấy

Nó chẳng phản ứng gì. Phía ngoài bọn con gái túm tụm lại, Một dáng người con trai quen thuộc tiến đến bàn nó.

-Chúng ta đi ăn sáng nhá Tình_Phương Khánh lên tiếng

-À...ừ được chứ anh_nó trả lời, cười buồn

Ra đến căn tin, chưa kịp ngồi xuống ghế, một cốc nước ngọt đã bay thẳng vào người nó.

-Chị xin lỗi Văn Tình, chị bị vấp ngã_nói xong Lan Hương nhếch miệng cười chỉ để nó thấy.

Nó chẳng nói năng gì, mặt đanh lại, bước thẳng về phía bồn rửa tay sau nhà ăn. Lan Hương đi theo và cố tình chọc tức nó, khi biết ở đây chẳng ai đi ngang qua.

-Sao, có tức giận không khi chẳng làm gì được tao?_Lan Hương cất tiếng, nó vẫn yên lặng

-Tao nghĩ là mày rất tức giận nhưng chẳng làm gì được, có ai tin mày đâu chứ, ai cũng tẩy chay mày và xem mày là một đứa đần độn, độc ác và gian xảo_nói xong ả cất tiếng cười hô hố đáng sợ

-Tại sao mày không nói gì, tức quá nên không nói thành lời à, hay mày sợ phải nói chuyện với chị, sợ rằng mình không cãi lại nổi à_Ả tiếp tục nói mặc dù nó không trả lời

-Sao chị cứ phải quanh quẩn quanh tôi và kêu ăng ăng vậy_nó nói, khi lấy khăn lau tay và vết bẩn

-Mày... cái thứ như mày mà dám nói tao như vậy sao, mày bị bạn bè bỏ rơi, không ai chơi với mày, mày là một đứa cô lập, có tao đứng đây nói chuyện với mày là mày đã vinh hạnh lắm rồi_ả tức tối

-Cảm phiền chị quá, nhưng tôi không cần, những thứ chị vừa liệt kê ra là do chị ban tặng cho tôi mà, nếu không có những âm mưu đen tối đó thì sao tôi có thể bị mọi người xa lánh được chứ_nó nói bình thản, nét mặt thỏa mãn những gì mình đang nói

-Hừm, mày nói cũng phải her, nhưng dù sao thì chẳng ai biết được ngoài tao với mày cả_Lan Hương mạnh miệng nói

-Cả chúng tôi nữa đây_Tân Phàm, Minh Kiều, Phùng Hy cùng Phương Khánh đồng thanh, nét mặt ả Hương hốt hoảng vô cùng

-Không không phải như mọi người nghĩ đâu, Hương chỉ nói như vậy xem thái độ của nó thế nào thôi_Hương chối ngay

-Vậy sao, đây là bằng chứng_Minh Kiều đưa cho ả Hương xem

-Văn Tình vào năm lớp 9 đã thi đạt giải nhất môn toán, hóa, văn, anh văn toàn quốc, lý nào lại đi quay cóp một bài kiểm tra tập trung dễ xơi như thế_Phương Khánh lên tiếng

-Cô cũng đã man rợ thật nhĩ, cô có thể qua mắt được mọi người nhưng chúng tôi thì không. Chúng tôi chỉ lập ra kế hoạch này để cô tự thú nhận tội thôi, bây giờ thì đã thành công rồi, đúng không_Tân Phàm cười với nó

Nó thì đứng ngây người ra cứ như từ trên trời rớt xuống.

-Xin lỗi mày nha, thời gian qua tao luôn lơ mày, không nói chuyện với mày tao buồn biết mấy_Minh Kiều lên tiếng, giọng thú tội

-Em cũng vậy nữa, em xin lỗi chị_Phùng Hy vừa nói vừa đưa cho nó loại nước uống nó thích nhất

-Không sao đâu, cảm ơn vì luôn tin tưởng Tình nhá_vừa nói nó vừa cầm lấy lon nước và cười tươi

Tân Phàm nhìn nó cười ầm ập, nó thì cảm nhận được một niềm vui và một sự ầm ập lạ thường, chính nó cũng chẳng hiểu tại sao nhìn hần cười nó lại vui như thế. Nó bây giờ muốn hiểu hần nhiều hơn mọi lúc. Cả nhóm dừng ngay buổi học, bình thản đi về trước sự ngăn ngại của giáo viên và các học sinh. Buổi chiều ấy cả bọn cùng vui chơi thỏa thích, đi đến đâu náo nhiệt đến đó.

Lan Hương ngay ngày hôm đó, lập tức qua Úc tiếp tục du học khi chẳng còn mặt mũi nào đối mặt với bọn nó.

And Chap !!

Tks các bạn đã đón đọc nhé !!

16. Chương 16. “sinh Nhật”

16. “Sinh Nhật”

Hôm nay, nó đến lớp sớm hơn mọi ngày, nét mặt đương nhiên cũng vui hơn mọi ngày, bỗng nó dừng lại, lúng túng

-Hôm nay đi học sớm thế nhỉ, bảo sao hôm nay đã 6h30 mà trời vẫn tối, chắc sắp có giông tố nổi lên_hắn vừa nói vừa che miệng cười nó

-Không ngày nào là không chọc tức tôi được à_nó nhìn hắn nói

-Nửa tháng rồi tôi không được chọc tức cô, hôm nay tôi chọc tức bù mà. Haha_Hắn cười khoái chí

Nó đâm vào lưng hắn một cái thật đau, khiến hắn phải đứng lại xoa xoa chỗ bị đánh một hồi lâu. Trong khi đó nó đã chạy thẳng một mạch vào lớp. Minh Kỳ và Phùng Hy thấy vậy khẽ nhìn nhau và cười.

—Giờ học—

-Nè...Tân Phàm_Phùng Hy nói nhỏ

-Cái gì?

-Tối nay sinh nhật bé em hã_Hy hỏi

-Ừm, có gì không mà_y_hắn trả lời

-Mày định không mời bạn bè à_Phùng Hy vờ giận

-Con bé bướng lắm, cứ đòi cả nhà làm một chuyện không đâu vào đâu, cứ thấy mặt trăng tròn là đòi cả nhà lấy xuống...haiz_hắn nói

-Đúng vậy đó, cả nhà đã tìm đủ mọi cách mà con bé vẫn vậy_Minh Kiều nói

-Haiz... đúng là lạ lùng hã_hùng nhĩ_nó chen vào

-À...há phải rồi, mày giúp tao đi, tao biết mày có cách mà, năn nỉ luôn_Minh Kiều van nài nó hết lời

-Được rồi, tao sẽ giúp mà_nó cười tươi

-Có chắc không đó, chắc chắn cô sẽ bó tay với con bé đó thôi_Hắn châm chọc

-Hừm...anh cứ chờ mà xem đi nhá, mấy giờ đây_nó vừa nghịch cây bút vừa nói

-7h tối nay, không đến là biết tôi đấy_hắn nhìn nó cười mỉm nói

——Tan trường——

Sau khi học xong buổi chiều ở trường, nó nhanh chóng về nhà sửa soạn quần áo thật đẹp, dường như có cái gì đó làm nó phấn khởi. Bỗng dưng nó muốn chứng minh với một ai đó nó là một người có ích.

Sau khi mặc bộ váy hồng phấn cùng đôi giày cao gót nhỏ xinh, nó y như một công chúa từ trong truyện tranh bước ra, tóc nó được mẹ tết vòng nhìn rất đẹp và lạ. đeo sợi dây chuyền vào cổ, nó ngấm ngía sợ dây chuyền hồi lâu mới bắt đầu đến bữa tiệc, nhưng còn tiếc nuối điều gì đó.

Tiếng nhạc ồn ào khiến nó khó chịu, tìm mãi cũng chẳng thấy hấn và mọi người đâu nên nó đành bước đến khu vườn ở sau cho giảm bớt tiếng nhạc. Đi càng gần đến khu vườn nó lại thấy đáng một đứa bé đang ngồi ở xích đu ngắm nghía lên trời tìm thứ gì đó.

-Em đang làm gì ở đây vậy__nó cất tiếng hỏi

-Em tìm trăng ạ, chắc trăng đã bị ai đó lấy mất rồi__giọng đứa bé buồn hẫng

-Em nghĩ như vậy thật sao, mà em tên gì, có phải hôm nay sinh nhật em__nó hỏi

-Dạ em tên Minh Minh, đúng là hôm nay sinh nhật em, nhưng những món quà em đều không thích ạ__Minh Minh nói

-Em thật dễ thương, đây này__nó đưa sợi dây chuyền đang đeo trên cổ

-Mặt trăng đó, chị đã lấy nó xuống giúp em rồi__nó cười tươi khi thấy nét mặt vui mừng của con bé

-Em cảm ơn chị, món quà sinh nhật mà em thích nhất__Minh Minh ôm cổ nó và hôn nó một cái

Hấn bước ra, thấy vậy cũng cười. Một cơn gió thoảng qua, đám mây che mặt trăng bay mất. Mặt trăng lại chiếu sáng.

-Chị ơi mặt trăng__Minh Minh ngây thơ hỏi

-Xem cô nói với nó thế nào__hấn dựa vào xích đu nói với nó

-Chị có một câu hỏi cho em đây__nó nói

-Nếu bây giờ chị cắt một nhánh hoa rồi thì sẽ sao nhỉ?

-Nó sẽ chết__hấn trả lời rất tỉnh

-Không ạ nó sẽ ra hoa khác mà__Minh Minh nghiêng mặt trả lời

-Đúng rồi, em thông minh hơn anh đấy__nó cười đều hấn, hấn cười

-Nếu chị cưa đi một cái cây rất rất to thì nó có sống lại chứ__nó tiếp tục hỏi

-Nó vẫn sống ạ__Minh Minh cười tươi

-Vậy thì khi chị lấy mặt trăng xuống thì sao nào__Nó cười tươi và nhìn hấn

-Thì mặt trăng vẫn sẽ mọc lại..hiii__Minh Minh ôm chầm lấy nó

-Em vui rồi chứ, bây giờ chúng ta đi mừng tuổi mới cho Tiểu Minh bé nhỏ thôi__nó bế Minh Minh lên và nhìn hấn.

Hấn rất bất ngờ với những câu hỏi của nó, hấn mỉm cười khi nó có thể giải quyết một vấn đề khó như thế. Hấn cũng thấy rạo rực trong lòng khi nhìn nó trông bộ váy bông kia, trông nó rất xinh và thu hút mọi ánh nhìn. Vừa nghĩ đến đây hấn vội đi nhanh theo nó. Sợ có một ai đó liếc mắt đưa tình với nó và cướp lấy nó mất.

End Chap !!

Chap sau hơi lâu tí nhé mọi người !! :(

17. Chương 17. “người Tình Bí Ẩn”

(Chủ Nhật)

Flights from Thailand to Vietnam please prepare landing passengers stable position and seatbelt (Chuyến bay từ Thái Lan đến Việt Nam chuẩn bị hạ cánh xin quý hành khách ổn định vị trí và cài dây an toàn)

(Thứ 2)

-Trường này đúng là nhiều chuyện thứ thiệt nhĩ_Khánh Phương lên tiếng

-Chắc là lại bu vào các thằng mới chuyển đến cho xem_Minh Kiều nói

Sân trường lúc này nhộn nhịp hơn thường ngày, càng bất ngờ hơn hôm nay nó đến lớp rất sớm để trực nhật (t/g: xỉu khi đang viết :P).

Một chàng trai lạ mặt bước đến chỗ nó, chẳng có gì bất ngờ cho lắm khi người con trai đó ôm chầm lấy nó. Về mặt nó không tỏ vẻ khó chịu, cũng chẳng mừng vui. (Lạ à nha)

-Anh đây_người con trai buông nó ra và nói

-Chẳng biết thằng nào tên “anh đây” cả_nó lên tiếng

-Em cứ khéo đùa, không lẽ em thấy có lỗi nên bây giờ làm lơ hả?_người đó tiếp tục nói

Nó nghĩ thầm “Chết cha, không lẽ mình có quen biết thằng này, sao mình chẳng có chút ấn tượng ta, thấy cũng lạ mà thôi cũng kệ” nghĩ đến đây nó cười man rợ

-Chẳng quan tâm tới_nó thật nhẵn tâm mà

-Con người thay đổi, cảm xúc thay đổi. Nhưng điều đó không có nghĩa là tình yêu trước kia giả tạo hay sai lầm. Nó chỉ đơn giản là đôi lúc người ta lớn lên người ta lại xa nhau thôi_anh ta lại nói tiếp

-Anh nói luôn đi xem nào, vợ va vợ vẫn không hà_nó bực bội

-Anh yêu em_anh ta nói có vẻ nghiêm túc

Cả lớp người cứng đờ, nhìn chằm chằm vào nó, có cả hần. Trông có vẻ hần sắp nổ tung vì nóng giận

-Có phải trời nắng nóng, dây thần kinh của ấy bị căng phải không, nặng rồi đó nha, đi tui chở cho đi khám nè, tình hình này không ổn rồi_nó áp úng

-Aom-Am_anh ta nói

Nó trở mắt nhìn anh ta

-Khun...Anh Khun_nó nói với vẻ bất ngờ

-Đúng rồi, anh nhớ em lắm_lại ôm chầm lấy nó

Hần lúc này mới bước đến

-E..hèm.. tới giờ học rồi

-À..ừ.. anh tìm chỗ ngồi đi Khun_nó nói

Giờ Anh Văn

-Thằng đó là ai vậy_hần lườm nó một cái

-À.. hồi đó mẹ tôi qua Thái làm Show một thời gian nên tôi quen được Khun_nó giải thích

-Thế chỉ đơn giản là hàng xóm_hần hỏi tiếp

-Ừm, đơn giản là vậy_nó khẳng định

-Nhưng anh không nghĩ người ta coi em là hàng xóm_hần nói

-Hôm nay ngọt ngào thế ta_nó nhéo hần một cái

Hần vờ giận nó, ngó ngó sang bên khác, không thèm để ý nó nữa. Một lát sau hần hí hoáy ghi ghi chép chép cái gì mà không cho nó coi, nó tức lắm. Mười phút sau hần đẩy tờ giấy sang cho nó. Nó đọc xong nghĩ ngợi phút chốc khẽ gật đầu. Hần nhảy thót người lên la lớn “Oh Yeah” Khiến cả lớp ngoái nhìn và cười. Hần hơi ngượng nên gãi đầu ngồi xuống. (Mảnh giấy đó ghi là 1,2,3,5 e có đánh rơi nhíp nào không... kkkk)

-Tối mai có ai đi dự tiệc ngọt với mình không ta, có bánh kem socola nè_Hắn nói với nó, nét mặt cố tình gây sự chú ý

Nó lấy một ngón tay, chọt chọt vào mặt hắn

-Có em đi đây nè.. hì hì_nó cười nham hiểm

-Biết mà, con heo ham ăn_hắn nói và cười vang

-Được đi rồi, tuyệt vời ông mặt trời, yêu nhắm cơ_nó ôm lấy người hắn

Khun nhìn sang nét mặt rất buồn, có vẻ cậu cũng hiểu rõ tình cảm của mình và tình cảm của Văn Tình.

*** (Khun) Vương Minh Tường 18t Yêu đơn phương nó từ nhỏ lúc 10t.

Công tử nhà giàu, nhưng thích tự lập và lo cho bản thân mình.

End Chap !!

Có ai xem Phim Full House (Thai Ver) chưa nhĩ. Nếu xem rồi thì chắc biết tên Aom-Am và Khun nhĩ... Hehe.. Phim hay nhắm :D

Chap tiếp theo có lẽ hơi chậm nhé m.n

18. Chương 18. “trùng Hợp-1”

Sáng nay nó không như mọi khi, yêu đời hơn, tươi tắn hơn. Vừa chuẩn bị đồ đi học xong, nó không ăn sáng mà đi ngay ra cổng. Nó trở mắt to nhìn người con trai trước mặt.

-Hé lô em yêu_hắn nắm lấy tay nó

-Cơn gió nào đưa anh đến nhà em_nó vừa nói vừa nhìn hắn

-Anh đi xe tới mà, gió đâu đây. Anh không có bảy mươi hai phép thần thông như Ngộ Không đâu_hắn cười mồm khi nhìn nó

-Rồi rồi, mau chở em đi học đi, trễ giờ mất, em cũng đói bụng nữa_nó ôm lấy một bên tay hắn cười vui

-Ôkê em yêu_hắn nói

-Ừ ừ uôi. Kinh_nó khẽ mỉm cười

Nó và hắn cùng nắm tay nhau, tung tăng bước vào lớp.

-Anh hai, chuyện gì đang xảy ra vậy? Xiu...Xiu...Ê đỡ tui coi ông kia_Nó quay lại hét vào mặt Phùng Hy

-Tui có biết đâu_Phùng Hy vừa nói vừa đưa tay để sau lưng Kiều

-Tui nói xiu là phải đỡ nghe chưa_Minh Kiều nói

-Vâng ạ_Phùng Hy khoanh tay lại cúi người nói với Kiều

Cả lớp cười vang vì cử chỉ của Phùng Hy. Nó và hắn thì đang ngồi nhìn Kiều và Phùng Hy đấu đá nhau.

-Hai đứa có vẻ sắp thành một cặp đấy_Tân Phàm nói

-Hả_Phùng Hy và Minh Kiều đồng thanh

-Không thể nào_đồng thanh tập 2

-Em/tao và ổng/bả sao có thể_tập 3

-Đấy, đến cả nói cũng đồng thanh_Tân Phàm tiếp tục

-Anh à, đi ăn thôi_nó kéo tay hắn đi trong ánh lờm của Phùng Hy và Minh Kiều

“Tối 7h-Nhà nó”

-Em chào cô_hắn nói với mẹ nó

-Ừm, sau này gặp ở ngoài cứ kêu bác hoặc cô là được rồi_mẹ nó mỉm cười

-Hôm nay là sinh nhật cháu, cháu xin phép bác cho cháu chở Văn Tình đi chơi ạ_hắn lễ phép nói

-Ừa, tất nhiên được rồi cháu, chắc nó đang ngứa ở trong phòng đấy, lát nữa sẽ ra ngay thôi_mẹ nó vừa nói vừa đưa cho hắn cốc nước

Cửa phòng mở ra, nó hôm nay xinh lắm...lắm. không thể nào diễn tả nổi. Tóc uốn gọn sóng, tết mái bột lại phía sau trông nữ tính hẳn ra. Chiếc váy xanh lam xòe ra hình chữ a lộ rõ màu da trắng hồng của nó. Mang thêm một đôi giày cao gót nhỏ nhắn xinh xắn.

-Rút con mắt ra ngoài rồi kia_nó vỗ vai hắn cái “bốp”

-Ồi, trông nữ tính thế mà lại...ui da_hắn đau điếng người

-Con/cháu đi đây ạ_hai đứa đồng thanh

-Ừm, hai đứa đi_mẹ nó bước theo cung đến cổng

Hai đứa ngồi trong xe, nó không biết nói gì, hắn cũng vậy.

-Con đường này đưa mình đến đâu_nó hỏi ngơ ngác

-Con đường này đưa chúng mình đến Tây Tạng_hắn nói tỉnh như ruồi

-Tây Tạng là ở đâu_Nó tiếp tục hỏi (chắc là không biết thật)

-Là nơi có Ngộ Không và Đường Tăng em ạ_hắn vừa cười vừa nói

-À, cũng xa đấy, còn phải vượt qua chín mươi chín kiếp nạn cơ_nó nói

-Mình đã vượt qua chín mươi tám kiếp nạn rồi, còn một nữa, chắc sẽ qua thôi_vừa nói hắn vừa nắm tay nó thật chặt

-Nhà...nhà anh mà_nó ngơ ngác chỉ về phía nhà hắn

-Kiếp nạn cuối cùng đấy, cùng anh vượt qua được không_hắn nắm lấy 2 tay nó

-Xời, tưởng chuyện gì, chuyện này dễ ợt hà_nó trêu hắn cho tình hình bớt căng thẳng hơn

-Hỳ... nào Let's go thôi_hắn nắm tay nó cùng đi

Mặc dù đây là lần thứ hai nó đến đây, nhưng nó vẫn thấy đổi mới hơn nhiều, lần trước là sinh nhật bé Minh Minh, lần này là sinh nhật hắn nhưng mà lại cộng thêm ra mất bố mẹ hắn nên nó rất hồi hộp. Đột nhiên nó khựng lại

-Anh à, cho em về nhà một xíu xiu xiu được không_nó nói gấp

-Sao vậy, em đổi ý à_giọng hắn có vẻ buồn

-Không phải, em chỉ muốn cất tim ở nhà thôi, em hồi hộp quá, tim muốn rút ra luôn rồi nè_nó thở gấp, tay chân bắt đầu run

-Ngốc, đi nào, cố lên, cố lên_hắn mỉm cười đưa tay ôm lấy nó một lát

-Em đã sẵn sàng, open the door đi anh_nó nói rồi hít thở sâu

Nó ngơ ngác nhìn người phụ nữ ngồi trước mặt, nó thấy quen quen, hình như đã từng gặp ở đâu rồi

-Cháu là..._người phụ nữ đó nói với vẻ ngạc nhiên lạ thường

End chap !!

Có ai kết bạn facebook với tui hôn

Link: https://www.facebook /nhuthao.huynh.5891?ref=tn_tnmn

19. Chương 19. “trùng Hợp-2”

- Cô ta là ai_Ba hấn lên tiếng hỏi, ánh mắt mẹ hấn hình như cố nhớ ra nó là ai
- Là bạn gái của tôi_hấn nói với nét mặt lạnh lùng
- Một hồi lâu, mẹ hấn mới đứng dậy nhìn chằm nó..
- Cháu cháu là..._mẹ hấn ấp úng
- Cô là con gái của Lâm Thiên sao_ba hấn ngắt lời
- Không, cháu không có ba, chỉ có mẹ thôi_nó nói bình thản
- Dù sao đi nữa ta cũng không chấp nhận, cô cũng mang trong người dòng máu họ Hạ, mà Kiều Gia và Hạ Gia đối đầu nhau từ xưa nay_ba hấn tức giận
- Sao ông cứ mãi đặt công ty của ông lên hàng đầu vậy_hấn quát ba rồi nắm tay nó ra ngoài
- Hấn không giống như thường ngày, nét mặt hấn giận dữ trông đáng sợ, nét mặt lạnh hấn đi, nó nhìn phát khiếp.
- Em không sao chứ_hấn hỏi nó, nét mặt lúc này rất buồn
- Em không sao anh đừng lo, em không bận tâm đâu, em sẽ chứng minh cho ba anh thấy rằng em không có người ba nào tên Hạ Lâm Thiên_nó nói cố vẻ quyết tâm lắm
- Muốn chứng minh cho ông ta thấy mà em bảo không để tâm, em vẫn ngốc trong khoảng nói dối..hehe_hấn cốc vào đầu nó một cái nhẹ
- Hỳ, tình yêu to bự của em cười rồi kìa, không được buồn nữa nhaaaaa!!_nó vừa nói vừa béo má hấn
- Ý..ý.. đau chết đi được, đúng là đầu em bị lũng lỗ rồi, sao lại nheo anh đau như thế_hấn nheo mắt lại, tình nghịch nói.
- Em lại đâm cho phát bây giờ, đầu ai lũng lỗ hã_nó phồng má, chu mỏ trông dễ thương chết đi được >”< :p=“”>
- Kết thúc màn một, hấn đưa nó đến công viên dạo vòng quanh vào chiều mát, tìm chỗ đẹp nhất, lãng mạn nhất, hai đứa ngồi xuống tám chuyện (Tân Phàm Văn Tình: Ông bà lại đâm cho phát chứ nói tám chuyện à !!///T/g: *nói nhỏ* Thế đây, các bạn ý được trời phú cho cái tính hiền lành...haiz *tác giả lắc đầu ê chê*)
- Em có thấy hạnh phúc khi ở gần bên anh chứ_hấn nói nhỏ nhưng nó nghe rõ từng từ một
- Có chứ, hạnh phúc muốn bể ống kính luôn_nó nói giọng con nít
- Hạnh phúc muốn bể ống kính_hấn nét mặt ngu ngơ hỏi lại nó
- Em lấy trong phim đấy, thấy nó hay hay_nó cười tít mắt
- Em ít có rãnh lắm rồi đấy_hấn cười
- Em có thể chứng minh rằng em hạnh phúc khi ở bên anh không_hấn nhìn chằm nó, làm nó ngượng mún banh nóc nhà :)
- Em...em..._nó ấp úng, rồi cầm lấy chai nước ké bên
- Em lấy chai C2 ra thề luôn đấy_nó nói nét mặt nghiêm túc

-Ồ, cái này anh biết “chỉ một tình yêu chỉ một C2” đúng không_hắn cười tươi (Quảng cáo C2 có câu đó đấy các bạn..kkk)

-Thông minh_nó vỗ vai hắn cái “bốp”

-Em thề rồi, vậy thì lấy lưỡi liếm mũi đi anh mới tin...haha_hắn cười lẩn khi nói với nó câu đó

-Ồ, anh chưa ăn dép bao giờ phải không, ăn thử không này...này..._nó cười gian khi nói đến đây

Hai đứa đi vòng quanh, vòng quanh thế là hết một ngày, nó_hắn đều cảm thấy vui và hạnh phúc. Nó mệt lử người, hắn thì cứ riu rít chẳng ngừng

-Này, anh chồng à, công vợ đi... mệt rồi_nó nài nỉ

-Leo lên lưng hoàng tử này_hắn chọc nó

-Hoàng tử á_nó vừa nói vừa leo lên lưng hắn(nói leo lên lưng có vẻ gê nhây)

-Nặng không lính_nó kêu hắn là “lính” (đổi cách xưng hô liên tục @@!)

-Nặng lắm, mệt chết được_hắn nói kết hợp cười mỉm

-Thế thì bỏ người ta xuống đi_nó dỗi

-Suyt...đừng rung động đây như vậy chứ, công cả thế giới của chồng trên lưng sao không nặng được_hắn nói

-Anh là đồ hâm_nó mỉm cười hạnh phúc

Thế là cũng hết một ngày, ai về nhà nấy, nhưng mỗi đứa đều cất giữ riêng ình niềm vui, niềm hạnh phúc khi ở cùng nhau. Cùng cảm nhận tình cảm của đối phương và đều hiểu nhau hơn bao giờ hết.

End Chap !!

20. Chương 20. “trở Ngại”

Hắn muốn nó cùng đến dự buổi tiệc rượu tối nay mừng tuổi mẹ hắn 45t. Nó chần chừ vì sợ phải đối mặt với ba hắn.

-Không cần phải sợ, có anh bên em mà_hắn nắm chặt tay nó

-Ừm_nó ôm lấy hắn

Nó vào nhà, hỏi mẹ những gì nó thắc mắc.

-Mẹ à, mẹ biết ông Kiều Tân Minh chứ mẹ_nó ấp úng hỏi

Mẹ nó hơi bất ngờ về câu hỏi đó

-Đương nhiên mẹ biết rồi, vì ông ấy là bạn thân của mẹ_mẹ nó nói

-Ông ấy nói Kiều gia và Hạ gia đôi đầu nhau mà mẹ_nó thắc mắc càng nhiều hơn

-Tại vì ba con từng làm cho gia đình ông ấy tan nát, và hận ông ấy từ lúc bỏ mẹ con mình đi_mẹ nó lại nói

-Vậy sao ông ấy lại gét con, đáng nhẽ ông ấy phải giúp đỡ con chứ ạ_nó bất ngờ

-Tại vì ông ấy bây giờ không còn muốn quen thân với gia đình mình nữa, ông ấy sợ một lần nữa gia đình lại tan thương_mẹ nó buồn bã khi nói đến đây

-Ông ta đã làm gì vậy mẹ_nó hỏi về việc ba nó gây ra

-Độc chiếm tài sản của Kiều gia, khiến họ phá sản, khiến con gái của họ bị mất tích và mới tìm lại được hiện đang ở Mỹ_mẹ nó nhìn nó

-Con cảm ơn mẹ, con thay đồ đây, lát nữa con đi dự tiệc với Tân Phàm_nó nói

Vào phòng, nó cảm thấy mọi chuyện tồi tệ hơn, nó có cảm giác như sắp có gì đó xảy ra, nó buồn khổ và tủi thân biết bao, có ba mà như không, muốn có một tình yêu chân thành mà bị ngăn cản. Tất cả bất hạnh đều ập lên người nó. Nhưng không, suy nghĩ lại thì nó vẫn còn mẹ, một người luôn che chở cho nó, thương yêu nó hơn bất cứ ai trên đời này, và còn có cả Tân Phàm, Phùng Hy, Minh Kiều nữa. Nghĩ đến đây tình thần nó phần chần hơn nhiều.

Quyết tâm chọn bộ váy đẹp nhất, trang điểm kĩ càng. Nó cố gắng làm mình trở nên tuyệt nhất.

-Đi thôi anh_nó cười tươi

-Ừm, leo lên_hắn cười

Ở đây, một buổi tiệc nhưng có vẻ yên ắng hơn nhiều

-Văn Tình, lại đây nè_Minh Kiều hét lên phá tan không gian yên tĩnh

Chưa kịp đến chỗ Minh Kiều, hắn đã kéo nó đến sân khấu, nơi trọng tâm của buổi tiệc rượu.

-Xin giới thiệu với mọi người đây là bạn gái của cháu_hắn cười tươi

Ba nó đứng lên, nét mặt giận dữ, tát hắn một bốp tai

-Cái thằng này, mày làm cái quái gì vậy hả_ba hắn tức giận

-Thôi mà ông, để hai đứa quen nhau thì đã sao_mẹ hắn nói

Hắn cũng tức giận, nắm tay nó đi. Mẹ hắn nhìn theo rồi nhìn ba hắn có điều gì đó muốn nói rồi lại thôi.

-Anh không sao chứ, em thấy ba anh tát mạnh lắm_nó hốt hoảng vừa nói vừa xoa khắp mặt hắn

-Không sao_hắn cười nắm tay nó lại

Nó nhìn sang thấy bức ảnh

-Đây là..._nó hỏi

-Là em gái của anh, gia đình mới tìm lại được nó_hắn nói

-Ba anh không chấp nhận em là có lí do, ba em lúc trước phá hoại gia đình anh, làm cho em gái anh mất tích_nó có vẻ hối hận khi nói ra

-Hắn trở mặt nhìn nó, em...em nói thật sao_hắn tức giận

-Em xin lỗi_nó bật khóc

Hắn cốc đầu nó một cái

-Đồ ngốc, giỡn thế mà cũng tin được, anh biết mà. Cũng là quá khứ rồi, nhắc lại và trách móc làm gì khi đã tìm lại được Kiều Minh Kỳ_hắn ôm nó vào lòng

-Làm người ta hồn vía bay lạc mất_nó đẩy hắn ra, đánh hắn một cái

Ở dưới nhà, mẹ nó cứ đi tới đi lui không biết có nên nói ra một điều mà mình muốn nói từ lâu không.

-Ông à, quá khứ rồi, bỏ qua đi, dù sao con bé cũng đâu nhận ba_mẹ hắn nói

-Bà khác tôi khác_ba hắn quát

-Ông già này cố chấp thật mà, ông không muốn con chúng ta được hạnh phúc sao, tôi dám cá cược với ông con bé là một cô gái tốt_mẹ hắn nói

-Thế bà nói tôi nghe xem

Mẹ hắn chần chừ, “nếu bây giờ mình nói ra ông ấy sẽ nghĩ rằng con bé cố ý tiếp cận mình, còn không nói thì hai đứa sẽ chẳng đến được với nhau, thôi cứ để con bé khiến ông khâm phục mới được” mẹ hắn nghĩ

-Hãy đợi đây_mẹ hắn nói và bước về phòng.

End chap !!

Đọc truyện vui vẻ nhé !! Chờ chap tiếp theo nha !! HỖHỖ

21. Chương 21. “quên”

-Mẹ ơi, con thật sự chẳng biết nên làm thế nào nữa_nó nói

-Sao vậy con, có chuyện gì nữa sao_mẹ nó ngồi cạnh nắm lấy tay nó

-Ba của Tân Phàm vẫn không chịu chấp nhận tình cảm của tụi con, có vẻ quyết tâm lắm mẹ à_nó buồn hơn

-Nếu là mẹ thì mẹ cũng như vậy thôi, con nên hiểu cho bác ấy con nhé_mẹ nó cố an ủi nó

-Đương nhiên con biết là vậy, nhưng con không biết làm cách nào cho tốt đẹp, con thật sự yêu anh ấy hơn bất cứ thứ gì..._Mẹ nó nhìn chăm nó khi nó nói tới đây

-Dạ đương nhiên không yêu thương bằng mẹ rồi_nó trẻ con nói rồi mỉm cười

-Nhưng con không muốn vì con mà tình cảm gia đình, ba con của anh ấy càng thêm rối ren lên_nó nói suýt khóc

-Con gái à *ôm nó vào lòng* cuộc đời vốn nhiều nỗi buồn, hẳn vậy *nhún vai*. Có điều, mẹ lại dành khá nhiều nỗi buồn của những ngày còn trẻ cho duy nhất một điều-là Tình yêu. Nghe qua có vẻ vị kỷ, bởi ngoài kia còn biết bao điều đáng để chùng chân, nặng lòng và nghe nước mắt lưng tròng rơi, tại sao cứ phải cố chấp vì tình yêu đã cũ mà tự làm mòn xói đi cảm xúc của mình_mẹ nó nói

-Con biết những lời mẹ vừa nói với con đây_nó trêu mẹ nó

-Ha..ha... mẹ không lừa được con mà, cái đó mẹ đọc trong cuốn tiểu thuyết_mẹ nó cười tươi hơn bao giờ hết

-Chúng ta đều biết ơn đời sống đã thi ân quá nhiều cho phần số của mỗi người. Được sống, đã là một ơn may, nhưng đôi khi trong bản vẽ phước phận cũng chệch tay khiến đọng lại những vết lem tưa nước mắt rơi phải làm nhòe. Bởi thế, cuộc đời – về cơ bản – không hề buồn, nhưng từ khi có ai đó xuất hiện ngăn cản nó mới buồn miên mải. Có điều thiên hạ cứ suốt ngày bảo “chán đời” xong vẫn phải sống tiếp đó thôi. Vậy thì mạnh miệng nói “chán người” cũng có buông bỏ được đâu con, à cái này là lời văn của mẹ nha_mẹ nó cười vuốt ve đầu nó

-Trời cùng đất tận, rốt cục cũng không đáng sợ bằng một chữ - Quên. Buồn hay vui, buồn hay giữ đều do ở lòng mình con à, đừng như mẹ là được_mẹ nó lau nước mắt không để nó nhìn thấy mình yếu đuối vào lúc này.

Sau một hồi được mẹ ôm vào lòng và vỗ về, rồi nó cũng lết về phòng, ngồi ngẫm nghĩ những lời an ủi của mẹ, rồi lấy điện thoại nhắn tin cho hân

“Chúng ta mãi chỉ là phạm phu tục tử, rất dối trần gian và rất dễ phai tàn mất niềm tin vào người khác”

Nhận được tin nhắn hân gọi điện thoại lại cho nó ngay

“”Buồn đem ra ngô mà phơi, để cho người nhớ những lời người quên”” _nhạc chuông điện thoại của nó bá đạo thật

-A bờ lô_nó nhắc máy

-Em hâm à, nhắn cái gì thế_hân hỏi

-Câu hỏi của anh làm người ta tụt hết cả cảm xúc_nó giả vờ dối

-Em đang rất buồn về anh đúng không_giọng hân chùng xuống

-Ngốc, lúc này em nghe giảng đạo, nên học ra nhiều đạo lý hô hô_nó cười man rợ

-Ồm, em đừng bận tâm về ba anh nữa nhé, và.....đừng buông tay anh ra nhé_hắn chần chờ một lúc mới nói

-Dạ, em rất gét cảm giác bất lực khi nhìn thời gian trôi mà bản thân vẫn ngồi yên một chỗ, trong lúc anh đã dời chân đi khuất từ lâu rồi, cho nên dù có thể nào thì em vẫn bám theo anh ăn vạ.. kakaka_nó cười to hết đất qua điện thoại

-Ồ Mai Gót, cười gì mà tích cực thế_hắn trêu nó

-Anh tưởng em cười tích cực vậy là dễ hã, anh là người hạnh phúc lắm mới được nghe em cười đó..hehe_nó thật là nham hiểm

-Thôi đi cô nương, điện thoại hết tiền rồi, chim cút nhé em..khà khà_hắn ôm bụng cười khi nghe nó hét toán lên qua điện thoại vì câu *chim cút*

-Ý là kêu tôi cút đi chứ gì, đuổi tui chứ gì, híc, biết là gét tui mà_nó mít ướt

-Thôi..thôi cho em xin, mai anh sang nhà đưa em đi đón Minh Kỳ nhé, lần này nó về nước luôn_hắn nói

-Dạ.. hẹn ngày mai tái ngộ_nói xong nó hí hửng cúp máy

—————Sân bay—————

-Tại sao lại đưa nó đi chứ_ba nó bực dọc

-Sao lại không được cái ông già chết tiệt kia_mẹ hắn quát

-Tối bà cũng theo phe tui nó sao_ba hắn đáp lại

-Hoan hô, đồng chí ba bị hất hủi, đồng chí mẹ đã theo phe mình_Minh Kỳ vỗ tay hoan hô

-Ba...mẹ...anh hai...chị...._Minh Kỳ chạy ngay tới chỗ họ

Chào hỏi xong xuôi, Văn Tình và Minh Kỳ đều sưng sốt nhìn nhau, mọi người không biết có chuyện gì đã xảy ra.

End chap !!

Xin lỗi mọi người vì chap của tác giả ra chậm. Sợ ra nhanh chẳng có ý tưởng sẽ không hay làm mọi người thất vọng. *híc, thú tội, cảm thấy áp lực*

22. Chương 22. Happy Ending

-Sao con lại nhìn con bé như thế !!_ba hắn hỏi Minh Kỳ

-Con chỉ thấy quen thôi ạ_Minh Kỳ ngoan ngoãn trả lời

-Cũng đúng thôi, nhận ra kẻ thù của mình mà_ba hắn tức giận khi nói đến đây

-Kẻ thù sao ba, nhưng con lại không nghĩ như vậy_Minh Kỳ nói

-Thôi bỏ qua chuyện này đi, ta không muốn nói đến nó nữa, con gái ba về rồi, thật là mừng quá bà nhĩ_ba hắn nhìn sang

-Mừng thì có mừng, mà tôi bực về việc ông cứ nghĩ con bé là người xấu mãi_mẹ hắn chau mày lại

-Ồ cái bà, tức cười thật, không nói chuyện với người không biết điều_ba hắn nhìn sang chỗ khác

-Ông nói ai không biết điều, lão già khó ưa này_mẹ hắn tức điên lên được

-Thôi thôi, nhìn thấy con là cãi nhau sao_Minh Kỳ lên tiếng giải hòa

Cả xe im phăng phắc. Minh Kỳ đang cố nhớ xem đã từng thấy Văn Tình ở đâu rồi, cô cứ loay hoay mãi.

Nhà Văn Tĩnh.

-Em vào nhà đi, tối nay anh đón em qua dùng cơm nhé!_hắn cười tươi

-Liệu ba anh có thích không_nó nói

-Sẽ không sao đâu, tối anh sẽ đến đó_nói xong hắn chạy xe về ngay

Nhà hắn

Chưa bước vào được ngưỡng cửa, Minh Kỳ đã kéo hắn lại ngay

-Anh đưa em đến nhà bạn gái anh được không_Minh Kỳ hỏi gấp

-Chi vậy, có gì quan trọng sao_hắn ngó người hỏi

-Em muốn xác minh một chuyện, nhanh đi anh_Minh Kỳ hấp tấp

-Rồi, rồi, ta đi thôi_hắn chiều ý cô em

Đến nhà nó, Minh Kỳ nhận ra một điều rất kỳ lạ, sự ấm áp của gia đình.

-Cháu chào bác_hắn lễ phép

-Ừm chào cháu, đây là....là Emma mà_mẹ nó bất ngờ thốt lên

Nó từ trong phòng chạy ra..

-Đâu..đâu...Emma đâu hả mẹ_nó ngó quanh chỉ thấy hắn và Kỳ

-Em đây ạ, chào mẹ ạ_Minh Kỳ cúi người chào mẹ nó

-Hã, hèn chi lúc ở sân bay chị cứ nghĩ đã gặp ở đâu rồi, em khác quá chị không nhận ra, sao về mà không báo gì ẹ và chị_nó tức giận (Vờ thôi)

-Em định nhận lại gia đình của mình rồi mới thông báo ạ, không ngờ chị lại quen anh hai em cơ đấy. hehe_Minh Kỳ cười hiểm

-Không như em nghĩ đâu_nó buồn hắn đi

-Tại..tại sao chứ_Kỳ ấp úng hỏi

-Ba không chấp nhận cô ấy, chuyện đó chắc ba kể cho em rồi_hắn nói

-À thì ra ba chị là Hạ Lâm Thiên, không sao em có cách rồi, đi theo em, con mượn chị một xiu ạ. con chào mẹ_Minh Kỳ kéo tay hai đứa ra xe

Trên đường đi Minh Kỳ và hắn rất phấn khởi, hai đứa thấy bản mặt nó liền cười hô hô lên, vẻ mặt nó lúc này buồn cười khó tả được (t/g: như đã nói khó tả được nên tác giả không tả được. hô hô)

-Chào ba mẹ, con mới về_Minh Kỳ hí hửng bước vào

-Vào đi, hai cái người này, rụt rè nữa sao_Minh Kỳ lại lên tiếng

-Gì nữa đây, lại là nó, con nghĩ gì vậy Kỳ_ba hắn quát

-Ba không biết đâu, chị ấy là người cứu lấy con đấy, lúc bị lạc cũng may nhờ chị ấy mang con về nhà, sau đó mẹ chị ấy cho con sang Mỹ du học nữa, chị ấy đối với con rất tốt, con xem chị ấy là gia đình của mình từ lúc đó luôn rồi, chuyện đó là chuyện của người lớn, tui con không quan tâm đến ân oán đó nữa thì xin ba hay để cho tình yêu của họ phát triển đi, ba muốn họ giống như ba sao chứ_như bị nói trúng tim đen nên ba hắn không nói gì

-Minh Kỳ đã nói vậy thì tôi cũng nói luôn, tôi định để ông thấy cái điểm tốt của con bé nhưng ông thật cố chấp. Chính cô bé ấy đã giúp tôi trốn khỏi bọn cướp nếu không tôi không được gặp ông rồi. Tính tình cô bé rất chân thật, thấy Tân Phàm quen cô bé tôi rất yên tâm._mẹ hần nói

-Cháu nhớ ra rồi, cháu cứ băn khoăn không biết đã gặp cô ở đâu ạ_nó nói với vẻ vui mừng hơn lúc này.

Cuối cùng ba hần cũng đồng ý cho tình yêu đôi lứa.

Mùa xuân năm ấy, cô dâu 19t, chú rể 20t. Cặp đôi trẻ này chính thức được bên nhau dưới giáo đường, trước cha và chúa.

Sau này, năm cô 32t anh 33t, hai người có một bé trai ngộ nghĩnh 10t thông minh và nhạy bén. Cô là một diễn viên người mẫu xinh đẹp cùng với quản lý là mẹ cô. Còn anh là một vị chủ tịch quyền lực và thành công.

End !!

Truyện mới nhé Bí Mật Học Viện Noble

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-nao-hoc-duong-s-i-n-e>